

Valentin Popovici

ÎN
CLIPSELE
TĂCĂRII

poezii

1978

Notă explicativă:

Ediția aceasta este o ediție revizuită și pregătită pentru formatul electronic pe Intenet, a ediției apărute în anul 1978 la Chicago, fiind primul volum de poezii publicat de fratele Valentin Popovici.

Cuvânt înainte

(la ediția din 1978)

Parcă, dacă aș fi putut ascunde poeziile le-aș fi ascuns și păstrat numai pentru mine, fiindcă în ele sunt simțăminte pe care le-am trăit în intimitate și pe care niciodată n-am gândit că le voi dezvălui altora. Poeziile acestea nu le-am scris ca să fie publicate. A fost un har și o minune pentru mine faptul că mulți din cei care deja le-au recitat le-au îndrăgit. Primele poezii le ascundeam prin cărțile de liceu, prin sertare și dulapuri. Dar într-o duminică, demult, Laurian, fratele meu, căruia i se datorește în mare parte apariția acestui volum, mi-a făcut o surpriză: la un program al tineretului în biserică a recitat una din poeziile mele. Aveam emoțiile unui examen! și de atunci el mi le-a strâns și le-a răspândit cu multă și dulce iubire.

Când le dau acum tinerilor din Bisericile noastre mă simt ca și cum mi-aș deschide siufletul înaintea tuturor. Nu știu cum le vor vedea alții; dar pentru mine aceste poezii au nostalgia atâtor experiențe dragi și sfinte cu Domnul Isus Hristos, când la marginea tăcută a cuvintelor ele vibrau în sufletul meu și-mi copleșeau ființa.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru inspirația din clipele tăcerii!

De asemenea, mulțumesc celor care m-au îndemnat stăruitor să le public; mulțumesc celor care au avut bunătatea să le recite și să-mi spună părerea lor critică; mulțumesc soției pentru deosebita ei răbdare și iubire, cu sacrificiul multor nopți nedormite, îngrijind de partea grafică a acestui volum.

Mă rog Domnului ca El să le folosească pentru întărirea în credință a poporului nostru și pentru gloria Numelui Său mare!

Valentin Popovici

Închinare

Eroilor ce-au mers 'nainte noastră, ținând steagul,
Și-au stăvilit cu pieptul lor furuni, răzbind spre zi,
Celor ce-au mers stropind cu sânge și sudori drumeagul
Pe care-acum și noi trudim din greu spre veșnicii,

Vă fie dată cinstea cuvenită și onoarea,
Simțirea inimilor noastre din adânci fiori,
Potopul lacrimilor ce ne-au limpezit chemarea
Că-n Cer nu vor putea intra decât

BIRUITORI !

Vitejilor care și azi, cu mâini însângerate,
Clădesc în noapte visul lor cu mii de suferinți,
Suind spre Cer, pe trepte de lumină și dreptate,
Cu-ntreaga gloată de eroi a norului de sfinți,

Curaj, vă spun! Ca stâncile-n furtuni, mai întărite,
Prin fulgere priviți, prin negură, mai sus de nori,
Citiți pe firmamentul slavei zilei insorite
Că-n Cer nu vor putea intra decât

BIRUITORI !

Iar vouă, făclierilor ce-n urma mea veți merge,
În așteptarea zorilor, mai dornici ca și noi,
Urcând aceeași Golgotă, sudoarea când veți șterge,
Întunecimi și beznă grea lăsându-le 'napoi,

Vă dau pe cer un semn: Luceafărul de dimineață!
Veți apuca la răsărit luminile din zori,
Și veți îmbrățișa atunci pe culmi ziua măreață
Când vom putea cu toți intra în Cer

BIRUITORI !

Semănătorul

Cu lacrimi și suspine, pe ploaie și furtună,
De-atâția ani cu trudă grăunții-ai semănat,
Ai tot sperat în soare, căldură, vreme bună,
Dar nici un snop din roade pământul nu ți-a dat...

Cu inima aprinsă, de doruri arse plină,
De-atâția ani fierbinte pe Domnul L-ai rugat,
Dar negura nu trece, iar bolta cea senină
În curcubeul limpede nu s-a arătat.

Și nu vei vedea poate pământul plin de grâne,
Nici holda secerată, nici roadele-n livezi,
Dar tu lucrează harnic: ce-ai semănat rămâne,
Tu ești chemat să sameni, s-aștepți, și să veghezi!

Mai pune o speranță în fiecare boabă,
În fiecare brazdă, un vis înaripat,
Și nu-ți lăsa credința furată, prinsă roabă
De îndoieli și temeri, de cerul înorat.

Cuvântul Sfânt al vieții mai seamănă-L o dată!
Când vezi că nu-ncolțește, o, nu descuraja!
Căci holda ta, de lacrimi e binecuvântată,
Ce-ai semănat cu trudă, va răsări cândva.

Mai ieși și mai aruncă din traista-ți învechită
Sămânța cu nădejde în brazdă, după vânt,
Și snopii-i vei vedea cu roadă însutită
În ziua cea măreață, la secerișul sfânt.

Ai fost cu noi...

Ai fost cu noi când ape-adânci
Ne-au tulburat cărarea...
Și Te-am simțit cu noi și-atunci
Când liniștit-ai marea.

Ai fost cu noi, ocrotitor,
Când speriați de valuri
Strigam spre cer după-ajutor,
Doream senine maluri.

Ai mers alătura de noi,
Mărindu-ne tăria,
Prin vifor, fulgere și ploi,
Dând piept cu vijelia.

Și dac-am stat sub crucea grea,
Zdrobiți, cu răni amare,
A fost — ca să privim prin ea
Coroana-n depărtare.

Și ca să știm ce greu ajung
La capăt cei ce luptă,
Ne-ai dus prin spini, pe drumul lung,
Cu haina toată ruptă...

Dar n-am simțit atunci dureri,
Nici zvârcoliri în noapte,
Simțeam doar cum ne dai puteri
Cu dulci și sfinte șoaapte.

Ca să putem ajunge sus:
Lumini, în fața Porții,
Cu-al Tău toiag Tu ne-ai condus
Prin valea umbrei morții.

Când am simțit din noi cum pier
Puterile întruna,
Ne-ai ridicat ochii spre Cer
Ca să vedem Cununa.

Iar brațul ni l-ai întărit
Să poată încă ține
În iureșul acel cumplit
Stindardul Tău cu bine.

Când Fața turbure-Ți vedeam,
Și slava ca prin ceață,
Din lacrimi ne-ai făcut geam
Ca s-o privim, măreață.

Și nici un chip nu poate fi
Mai blând, mai bun și dulce,
Ca sfântu-Ți chip, când Îl privim
Prin lacrima ce curge.

Ca să vedem un cer senin
Ne-ai ridicat pe stâncă,
Și prețul l-am plătit din plin
Cu sfășieri și muncă.

Dar am văzut azurul clar
Al slăvilor senine,
Cetatea de mărgăritar
A Celui care VINE !

Pentru Numele Tău, Doamne!

Pentru Numele Tău, Doamne,
Pentru Numele-Ți iubit,
Am lăsat în urma noastră
Toată lumea și-am pornit,

Pe cărarea cea îngustă,
Fără gând la ce-a urma,
Doar cu traista și toiagul,
Rezemați pe Mâna Ta.

Aurul ce ni-l dă lumea
L-am lăsat ca pe-un gunoi,
Și oricât aveam odată —
Azi n-avem nimic 'napoi.

Căci în Numele Tău, Doamne,
Viața ne-am izbăvit
Și cu El — toiag, prin valuri,
Drumul nostru ne-am croit.

Unde lupta a fost cruntă
Și eroii au căzut,
Mai triumfător în flamuri
Numele Ți L-am văzut.

Unde-mpovărați copiii
Te chemau într-ajutor,
Prin zăbrelile de lacrimi
Te zăream strălucitor.

Unde fulgere cu ură
Ne loveau din norul greu,
Ne desfășurai în față
Numele-Ți în curcubeu.

Ești mat scump ca dimineața,
Ca-nserarea mai dorit,
Numele Tău drag, Isuse,
E un zid nebiruit.

Fără Tine, ce-am fi oare ?
Am fi slăbănogi pierduți!
Fără Numele-Ți pe steaguri
Am fi toți oșteni bătuți!

Dar cu Tine trecem Marea
Și Iordanul înspumat,
Și luăm în al Tău Nume
Ierihoanele-n asalt.

Fără Numele Tău mare
Nu plecăm nici pân' la Ai,
Dar cu Tine știm că-nvingem,
Știm că țara Tu ne-o dai.

Noul Tău popor se-adună
Din cetăți și din câmpii,
Pregătit pentru izbândă-n
Ale Tale bătălii.

Și ce mare sărbătoare,
Ce priveliște de rai,
Cînd îți strîngi Tu adunarea,
Ca odată, la Sinai.

Din Goșen, din Ur, din Patmos,
Sfinții Tăi Tu Ți-i aduni,
Nu-n tăria lor să umble,
Ci în semne și-n minuni.

Cu putemicul Tău Nume,
Și în Duhul Tău cel Sfânt,
Îi trimiți să lumineze
Noaptea neagră pe pământ.

Iată, vin să spargă bezna —
Ca falangele uniți —
Cu făcliile aprinse
Cete de Ghedeoniți.

Nu-s fricoși, ci dau năvală,
Distrug oastea celui rău,
și se-ncred în biruință,
Poartă-n ei Numele Tău.

Cine sunt aceștia oare,
De-1 înfruntă pe cel crud,
Adunați de goarn sfântă
A viteazului Ehud?

Fineas, eroul preot,
Și Benaia, Abișai,
Noua Ta Impărăție
Umple-ntregul țării plai.

Iosua, Calebi, Priscilii,
Timoteii plin de har,
Iosifi și Marii, Deboare,
Sfinți din casa lui Cezar,

Din Efes, din Tiatira,
Vin Silvani, Onisifori,
Toți pășesc în al Tău Nume,
Cete de biruitori.

Cad pe dealuri filistenii
Sub al sfinților atac,
Fug armatele Siserei,
De vitejii lui Barac.

Amoriții de la munte
Cad loviți pe înălțimi,
Stau grămadă, fără vlagă,
Uriașii anachimi.

E răpusă, nimicită,
Tabăra lui Madian;
Cad și țipă Sanbalații
Și-mpărații din Basan.

Goliații și Eglonii
De prin Gog și din Magog,
Din nememica mândrie
Zac cadavre în bârlog.

Cu Baali și Astartee,
Cu Moloci și cu Dagoni,
Zei de piatră, zei de carne,
Șoricei sau Faraoni,

Toate oștile Satanei,
Prinse, strânse la mijloc,
Au rămas niște surcele,
Țândări bune doar de foc.

Iar în pulberea de aur
Se înalță ca un nor,
Îmbrăcați în haine albe,
Toată oastea sfinților.

Și-n cântarea lor ei cântă,
De-orice nume mai presus,
Slava slăvilor eteme –
Numele Tău scump, Isus!

. . . Pentru Numele Tău, Doamne,
Pentru Numele-Ți iubit,
Te-am urmat cu bucurie,
Te-am urmat: și-AI BIRUIT!

Dorul dorurilor mele

Din neam în neam purtăm un vis
Un dor spre necuprinsuri,
S-ajungem dincolo de-abis,
Pe neumblate-ntinsuri.

Muncim din greu și cheltuim,
Zdrobim orice în cale,
S-ajungem să ne făurim
Cărarea către soare.

Ce amăgiri ne-au fermecat
Din raza aurie,
Că vrem să fim desprinși mereu
De neagra noastră glie?

Și oare, ce splendori visăm
Că vom găsi în zare,
Când ne-a rămas noroiul greu
Neșters de pe picioare?

Căci de-ncercăm să-năbușim
Gunoii de păcate,
Atunci blestemul ni-l sorbim
Cu ceruri pulberate!

Dar... oare dorul după cer,
Și dorul după viață,
Nimic nu-mi poate arăta?
Nimic nu mă învață?

Dacă mai sus, mai sus, spre cer
Mă îmboldește dorul,
Nu e acesta visul meu
Să fiu cu Creatorul?

Și-n visu-acesta milenar
Înscris adânc în fire,
Nu e ascuns un felinar?
O mică licărire?

Ba da! Avem un dor aprins,
Un dor ce ne robește,
Și nu pământul ne-a împins,
Ci Cerul ne dorește!

Când nu pricep și nu-nțeleg,
Când mintea-mi spune, „Nu e!”
Atunci simt dorul mai aprins,
Cum înspre Ceruri suie.

Și chiar când vreau să nu mai știu
De Dumnezeu și viață,
Aud chemarea, fără grai,
Ca șoptele prin ceață.

Și nu sunt singur, mii și mii,
Toți oamenii ca mine,
Trăiesc acelaș dor pribeag
Spre țărături mai senine.

Ce poate fi? E doar așa,
Un gând ușor ce trece?
Un vers pierdut dintr-un poem,
Un val străin și rece?

Dar valul, oare poate fi,
De n-ar fi apa-n val?
Și spuma lui ar mai lovi,
De n-ar căuta un mal?

Și nu degeaba am tot vrea
Să știm ce e puterea,
Când porțile deschid un drum
Ce duce nicăierea?

Mi-e sete, și eu bine știu
Să beau, — căci apă este!
Cum am eu dor de Paradis,
Dacă-i doar o poveste?

Dar visu-acesta-mi spune clar
Și zilnic mă învață
Că viața mea de pe pământ
E-un drum spre altă viață.

Căci lumea, universul tot,
E vatra minunată
În care Domnul Savaot,
E Dumnezeu și Tată!

El stelelor le-a dat veșmânt
Stropindu-le-n lumină,
Și toate la al Său Cuvânt
Smerite I se-nchină.

Din neumblate căi pe cer
Făcutu-le-a cărare,
Să poată lumina spre noi
Duiosă tremurare.

Și El, Cel necuprins de cer,
Cu mâna Lui cea bună,
Și-a oglindit slăvitu-I chip
În chipul de țărână.

Și-n praful care astăzi sînt,
În glia cea cleioasă,
A pus un dor înalt și sfînt,
De-a sta cu El la masă!

E dorul cel mai arzător
Din dorurile mele,
Să-L văd pe El, strălucitor,
Ca mii și mii de stele.

Și dacă multe doruri văd
Ca scumpe vase sparte,
O, Doamne, lasă-mă să am
De visu-acesta parte!

În zorii sfintei dimineți,
Când plin de strălucire,
Cu slavă mare vei veni,
În marea Ta oștire,

Și eu să fiu, să pot cânta
Salvarea Ta măreață,
Să Te slujesc cu sfinții Tăi,
Să Te privesc în față!

Cei trei

Trecut de-amiază mândrul soare
Își poartă globu-n zare aurit. . .
Zadarnic 'cearcă să măsoare
Mulțimea de norod, de călăreți și care,
De-oșteni și trecători care-au venit
Din toată-mpărăția mare,
Ca să-mplinească
Porunca-mpărătească
De-implinit.

E valea Dura-n freamăt mare
Cum nici chiar mândrul soare-mbătrânit
N-avu noroc să vadă-n zi de sărbătoare,
Atât norod era sub umbra-i călătoare!
Și-n mijloc pus, din aur greu,
Un chip cioplit
Sclipește-n zare.

De-odată, liniște-n câmpie!
Trompeții-n goarne vuiet au sunat,
Și valea-ntreagă 'ăst semnal îl știe
Că toți ca unul s-au plecat
Smeriți cu fruntea până-n glie.

Dar deodat' . . .
Din tronu-i se ridică
Chiar marele-mpărat
Și vijelios despică
Cu ochii săi mânioși
Poporul adunat:
Nu toți l-au ascultat!

Din gloatele ce s-aruncară
La semnul dat nebune la pământ,
Trei tineri rămas-au în picioare,
Ca 'nalte lumânări de ceară,
Sau ca și brazii falnici, ne-ndoiți de vânt.
Porunca e poruncă, și ei n-o ascultară;
Sortiți după poruncă erau acum să piară,
Cuptorul înroșit să fie-al lor mormânt.

Nebun, în furia-i de fiară,
Cel de pe tron păli.
Se încleștă în jilț, minia să nu-i piară,
Și-apoi răcni:

— „Sunt împăratul mare, și peste voi stăpân,
Cu sceptrul greu popoarele le mân
De ani de zile sub cereseul soare,
Și totul ce pe-acest pământ
Respiră, se târăște, moare,
De team-ascultă-al meu cuvânt
Chiar și-n mormânt.

Întreaga-mpărăție, cu seminții la rând,
Ce mânios, și cât de aspru sînt,
Din patru zări o lume-ntreagă știe.
Acum să vă-nchinați îndat'
Acestui zeu și mie,
Și vestea se va duce-n lung și-n lat
Că v-am iertat.

Iar de-ndrăzniți neascultarea
Să mi-o-aruncați în față,
Aflați că neobrăzarea
O veți plăti cu viață.

Există oare cin' să poată
Din mâna mea de rege,
Cu forța să vă scoată,
De foc să vă deslege ?”

— „La tot ce-ai spus nu-ți vom răspunde

Și nu te-om înfrunta.
Mândria o găsim oriunde,
Și mai ales în casa ta
Trufaș se-ascunde.

Să știi c-avem un Dumnezeu,
Și-i tare!
E cum tu nu poți,
În fala ta să crezi că are
Atâta forță-n El, și să-L socoți
Atât de mare.

Ca să prefacă ușor poate
Împărăția-n scrum;
Iar viața ta-n palidă moarte,
Mândria-n praful de pe drum
O scoate.

Și vezi, când toți se închinară,
Noi nu ne-am închinat!
Și dac-ai da poruncă iară,
Cu toți acestui chip spurcat,
De fiară,

Să ne-nchinăm cu-ntreaga țară,
Slăvite împărat,
Privirea nu te-nșeală
Când n-ai să vezi genunchiul nost' plecat
Plin de sfială!

Și-avem deplină-ncredințare
Că-al nostru Dumnezeu,
Din lanțu-ți, Nebucadnețare,
Ne va salva, chiar și de-i greu,
Cu mână tare.

Și, chiar dacă nu ne va scoate
Din focul pregătit,
Acestui chip, din noi niciunul azi nu poate
Să i se-nchine, nici chiar osândit
La moarte !”

* * * * *

Abed Nego, Şadrac, Meşac,
Din grele vremuri de furtună
Aţi pus pe fruntea voastră-n veac
Nevestejita-vă cunună.

V-a rămas numele înscris
Cu dalta vremii în lumină,
Bătrâni şi tineri, pruncii-n vis,
Cu drag şi tremur îl anină.

Hanania — har salvator;
Cine-i Ca Domnul? — Mişael;
Azaria — un Ajutor
E Dumnezeu, Emanuel!

Iar dacă trupul în mormânt
Ai voştri-l îngropară,
A voastre nume pe pământ
Nici când n-or să mai piară.

Căci le-aţi legat pentru vecie
De bunul Dumnezeu;
Dea El, ca toţi,
ca voi să fie:
Biruitori mereu !

Străinul

E noapte rece! Vântul bate
Cu șuieratul lui prelung
Și din ecouri depărtate
Atâtea gânduri mă ajung. . .

Ce bine e să fiu acasă,
Să știu că am destul câștig,
Să nu mă chinuie nici foamea,
Nici să nu rabd pe drum de frig.

și bun a fost cu mine Domnul,
Că nici nu știu să-I mulțumesc.
Cum L-aș primi, să știu că vine
Să-mi fie oaspete ceresc...!

Și-n jocul straniu de lumină
Al flăcărilor din cuptor,
Pe gene cade toropeala
Ca zvonul unui somn ușor.

Deodată, o bătaie-n poartă!
Tresar... E cineva pe drum?
Mă uit la oră; e târzie –
Numai tâlharii umblă-acum.

Răsună iarăși o bătaie,
Și încă alte două, trei.
Îi strig atunci: „Cine-i acolo?
E cam târziu acum. Ce vrei?”

Și glasul de afară-mi spune:
„Vin dintr-un loc îndepărtat,
Umblat-am cale lungă astăzi,
Sunt ostenit și s-a-nnoptat.

N-ai vrea, căldura din 'năuntru
S-o-mparți cu mine pân' la zi?
Ți-aș mulțumi cum știu mai bine,
Și-n rugăciuni te-oi pomeni.

Primește-mă doar până mâine,
Că am 'nainte un drum lung.
N-ai vrea din colțul tău de pâine
Să-mi dai și foamea să-mi alung?”

Mă strecurai lângă fereastră
Să-1 văd prin geamul aburit.
Era urât și plin de zdrențe,
Era murdar și obosit.

„Nu cer decât un colț de pâine;
Uscat să fie, să mi-1 dai,
Și dorm pe jos, pe-o rogojină.
Doar milă rogu-te să ai!”

Gânditu-m-am o clipă lungă,
Și i-am strigat apoi răstit:
„Străine, du-te mai departe,
Aici nu-i han de găzduit.

Ce n-ai gândit mai dinainte
Unde-ai să dormi, ce-ai să mănânci?
E prea târziu să-mi bați la poartă,
E prea târziu să mi te plângi!”

Și-am auzit cum pașii-afară
Încet, încet s-au depărtat,
Până ce-n liniște doar vîntul
A mai rămas stăpân pe sat.

Și mulțumit, în patul moale
Am adormit apoi curând...
Dar am avut în noaptea-aceea
Un vis ce nu-1 mai uit nicicând.

Parcă din norul de lumină
Domnul Isus se cobora
Și-n casa mea venea să-mi spună
Ce nimeni altul nu știa.

Credeam că-mi va vorbi de bine,
Va lăuda tot ce-am muncit,
Dar S-a apropiat de mine
Și trist, cu lacrimi, mi-a grăit:

„Prietene, am vrut azi noapte
Să înnoptez în casa ta,
Am vrut din pâinea ta la cină
Să iau un colț ca partea Mea.

Și Mi-ai răspuns că pentru Mine
Tu n-ai nici pâine și nici pat;
Și M-ai lăsat în frig, afară,
Să plec flămând și întristat.

Căsuța ta nu era mică
Să-ncap și Eu să dorm în ea!
De ce n-ai vrut să ai la masă
Un ostenit în casa ta?”

Și m-a privit cu ochii umezi
Până ce norul L-a luat.
Am înțeles că El fusese
Pribeagul ce l-am alungat.

Trezit din somn de-nfiorare
M-am repezit afară-n frig,
Și-am început în gura mare
Străinul înapoi să-l strig.

Dar vai, de mult plecase omul
În întunerecul pustiu ...
Doar vântul îmi spunea din ramuri
Că mă trezisem prea târziu!

Lacrimi

Lacrimi, lacrimi,
Stropi de rouă,
Picurate din fiorul
Întristărilor pustii!
Cine nu vă știe gustul
Nu cunoaste nici măsura
Fericirii fără seamăn
De-a trăi.

Picături dintr-un tezaur
Ce alunecați alene
Pe obrajii mei sărmani,
Lacrimi, mângăieri ascunse,
Nu v-aș da pe-un preț de aur,
Nici pe-un sac întreg
De bani.

Căci prin geamul vostru tulbur
Printre rugăciuni, suspine,
Deslușind ca dintr-o carte,
Am văzut și eu odată
Înțelesul scump al vieții,
Partea celor fără nume,
Fără parte.

Cum știi, lacrimă zglobie,
Când e mai cumplită bezna,
Curcubeul să ne-aduci?
Cum știi să ne-aprinzi nădejdea,
Să ne stâmperi din durere,
Când oftăm căzuți sub grele
Lovituri și cruci.

Lacrimi, lacrimi,
Ce minune!
Din ce stele v-ați născut
Salba cea diamantină?
Voi îmi ridicați privirea
Din adâncuri de obidă
Pin' la cerul de speranță,
De lumină.

Doamne, câtă fericire
Ai lăsat în ochii noștri,
Cât alean, și dor, și vis !
Că urcând prin întuneric,
Ne aprinzi din focul sacru
Luminițe printre lacrimi,
Candele spre Paradis.

Timpul

Copilul meu drag, când vei ști cum să numeri
Simți-vei povara pe slabii tăi umeri,
Povara ce vr e m e a o pune pe noi
În timpul acela când spui: unu, doi !

Cu timpul ce pleacă, în timpul ce vine,
Se duce o clipă din viață, din tine;
Și nici universul de vreme umplut
Nu-ți dă înapoi un singur minut.

Ne credem putemici, uriași pe pământ,
Și totuși, o clipă ce zboară în vânt
E-aici, ne zâmbește, se duce, dispare,
Ca fulgul de nea într-o rază de soare.

Întreabă un om: Prietene, spune,
Când numai o clipă mai ști că-ți rămâne,
N-ai da toată lumea - de-ar fi s-o poți da,
O clipă din viață să poți câștiga?

Dar clipa e norul ce zboară în zare,
Un abur ușor, un vis ce dipare,...
Stăpânul acestui pământ poți să fi,
Dar clipa cea mică tu n-o poți opri!

Tic-tacul de ceas și-a deschis evantaiul
Și nu-l mai oprește nici râsul, nici vaiul.
Aceași cadență ne naște plângând,
Și-n urmă tot ea ne coboară-n mormânt.

Nisipul clepsidrei tăcut când se ceme,
Sau clopotul tainic când bate alene,
Sau râsul ironic din ceasul cu cuc,
Ne-arată cum clipele-n viață se duc.

Iar noi, pământeni, ca peștii în plasă,
Ce-ncearcă prin ochiuri zadamic să iasă,
Bătrân și copil, împărat sau fierar,
Ne zbatem în plasa din calendar.

Ne stingem încet, în cadențe forțate,
Pe drumul tăcut, pe cărări neumbrate,
Și-nscriem pe sulul ascuns și neșters
Istoria-ntregului nost' univers.

Ascultă cum bate un ritmic ciocan,
Măsoară secundele an după an,
Și stoarce din noi cu suspine fierbinți
O doină ce trece-n copii, din părinți!

Dar totuși bătaia mai slabă se face,
Mai frânt clopotarul de funie trage,
Vecernia vremii, încet, de demult,
O simt cum se-apropie..., parc-o ascult!

Da, timpul acesta, ce frâu parcă n-are,
Se-apropie-n goană de clipa cea mare,
Vestită — ca focul din fulger aprins —
De trimbița sfântă pe-ntregul cuprins.

O clipă înaltă, o clipă măreață,
Când zorii vesti-vor acea dimineață
Ce va însemna pentru vremi un hotar,
Când clopotul mare cu dăngătul rar...,

Sclipindu-și arama în raza senină
Se va opri copleșit de lumină,
Și timpul va da cuvenitul onor
Cerescului, drept și stăpân Creator.

Va sta pe loc timpul, și el mărturie
La cea mai slăvită, de-apoi bucurie,
Când aduna-se-vor sfinți, mii și mii,
La marea serbare din veșnicii.

Și timpul nu va mai vrea să pornească!
Va sta la ospăț, să ne povestească
Din începuturi - fuior cu fuior -
Din vraja trecutelor clipe cu dor.

Atunci ne va spune în prag de vecie
O lungă poveste ce singur o știe,
Povestea ce-am scris-o chiar noi, rând pe rând,
În vremea bejeniei de pe pământ.

Și-atunci, desfăcuți de amar și durere,
De moarte desprinși, de clipa ce pierde,
Vom sta îmbrăcați în lumina de sus
Cu Soarele drag, cu-al nostru Isus;

Cu Domnul vom fi dimineața pe rouă,
Plimbându-ne liberi în Lumea cea nouă,
Iar El ne va da în graiul Său sfânt
Tot cerul de slavă pe noul Pământ!

Dacă ne dai

Dacă ne dai din bogăția lumii
Ne-o dă, Părinte, doar să ne-amintim
Că mult mai scump și mai bogat e Cerul
Spre care zi de zi noi să tânjim.

Dacă ne porți spre culmi tot mai înalte
Și ne ridici pe drumul luminat,
Să nu uităm din ce adânc de chinuri
Și din ce groază Tu ne-ai ridicat.

Dacă la vorba noastră, prin credință,
Se-nfricoșează demonii-n abis,
Tu fă-ne mult mai mare bucuria
Că-n Cartea Vieții numele ne-ai scris.

Ne dai, Stăpinitorul Părinte,
Atât de mult, cât mult putem avea;
Din avuția noastră Tu ne-ajută
Să-Ți dăm cu bucurie partea Ta.

Și nu lăsa ca-n clipe de ispită
Să ne oprim argintul sclipitor,
Când Tu ne ceri să Ți-L aducem jertfă
Să-mpodobești o „Sfânta Sfintelor”.

Dacă-n căldura blândă din căminuri,
În bogății, credința s-a uscat,
Mai cheamă-ne, trezește-ne la viață,
Și-arată-ne pământul nelucrat.

În urma Ta pe calea umilinței,
Și fermecați de-a Cerului belșug,
Să părăsim și mreje și corăbii,
Și aurul, și boii de la plug.

Iar dacă faci ca întristări amare
Cu picături de jale să gustăm,
Să fie doar ca niciodată-n viață
Calvarul ce-ai urcat să nu-l uităm.

Dacă ne lași să așteptăm răspunsul
Când implorăm putemicul Tău braț,
Fă așteptarea noastră mai ușoară,
Dușmanul rău să nu ne prindă-n laț.

Dacă ne faci spectacol pentru alții
Și când ne lași de râsul tuturor,
Dacă rămâne jalea, partea noastră,
Noi s-așteptăm răspunsul Tău cu dor.

Dacă ne lași pribegi din poartă-n poartă
Și ploile disprețului ne bat,
Fă să-nțelegem dragostea-Ți de Tată
Ce nici o vrabie flămândă n-a lăsat.

Dacă ne arzi ca aurul-n cuptoare,
Sau ne sfărâmi pe nicovala Ta,
Fă-ne să știm că ne iubești, Părinte,
Și valul rău atunci să nu ne ia.

Căci ne-ai chemat la lupta cea mai mare,
La cel mai aprig și-ncelestat asalt;
Și ne-ai ales să-Ți răspândim Cuvântul
Pe drumul cel mai greu și mai înalt.

Și-n clipa grea și lungă de pe urmă,
Suflarea când abia o mai simțim,
Dacă cel rău ar vrea cu vreo ispită
În pragul noii vieți să șovăim...,

Tu întărește-ne atunci credința,
Putere toarnă Tu în noi din plin,
Ca să ne contopim pe veci ființa
Cu nesfârșitul Cerului sublim,

Și lasă ochii liniștiți să-nchidă
Obloanele pe geamul tulburat,
Ca-n glorie o poartă să-și deschidă
Palatele ce-aici doar le-am visat !

Rugăciune

O, Doamne, dă-ne Tu puterea
Sub mari poveri să nu cădem,
Și chiar în noaptea cea mai neagră
Pe Tine, Soare să Te-avem.

Să nu ne-alunece piciorul
Cărarea când prea sus va fi,
Și când ne va lovi durerea,
Tu mângăiere să ne fi.

Dac-am pornit pe-o cale lungă
Să-Ți împlinim porunca Ta,
Privirea să n-apuțe-n urmă,
Ci doar 'nainte să ne stea.

Când vreun dușman flămând va bate
La poarta noastră obosit,
Să-l găzduim cu masa-ntinsă,
Ca pe-un prieten și-un iubit.

Și dacă-n schimbul bunătății
În jur vor râde mulți de noi,
Batjocura, cu dușmănie,
Să nu le-o-ntoarcem înapoi.

Din florile iubirii noastre
Buchete albe să-mpărțim,
Dușmani și frați, cu toți să știe,
Oricine-ar fi, noi îi iubim.

Iar când primi-vom ca răsplată
Cununi cu spini însângerați,
Tăcuți, pe drum, să ne luăm crucea,
Să Te urmăm ÎNCORONAȚI !

Ne-ai învățat iubirea

Ne-ai învățat iubirea și umilința sfântă
Când ai venit, Isuse, la noi jos pe pământ,
Și până azi zadarnic atâția se frământă
Să Te urmeze-n alt chip, nu dup-al Tău cuvânt.

De ce-am nevoie oare de-atâta bogăție,
Când Tu, Isuse, Doamne, n-ai vrut să fi bogat?
De ce mândrii deșarte cărarea mi-o îmbie
Când drumul umilinței Tu, Rege, l-ai umblat?

Ce straniu mi se pare să știu că am atâtea
Ce n-au nici o valoare în cumpăna din Cer;
C-am strâns zadarnic lucruri și mi-am pierdut puterea
Clădind nisip de visuri, ce praf se fac și pier.

Ce straniu mi se pare să am o casă mare,
Când știi că Tu adesea n-aveai măcar un pat;
Ciudat, eu stau în tihnă și toți îmi dau onoare,
Când Tu, Stăpânul lumii, erai un alungat.

Și vânturi aspre poate Ți-au usturat obraji!
Ce lacrimi amare vărsat-ai în pustiu!
Iar noi, la mese pline, petrecem fără grijuri;
Creștinii, azi, Isuse, de lacrimi nu mai știu!

Ne-a înrobit confortul, și banii ne îndoiaie,
Am vrea mai mult să strângem în pumnul nostru mic,
Secătuim pământul de aur și gunoaie,
Și doar avem atâtea, iar Tu n-aveai nimic!

Ai adunat pe drumuri săracii și desculții,
I-ai învățat iubirea și ei Te-au ascultat,
Cu vameșii la masă ai stat, Stăpâne-al lumii,
Cu păcătoșii-n stradă, și nu Te-ai rușinat.

Iar noi, umblăm ca umbre pe drumuri fără capăt,
Ne strângem între palme furtuni de patimi reci!
Ne-am înălțat statuia, și ne-admirăm portretul,
Iar inimile-s goale, pustii suntem și seci.

Ne-am adunat averea din muguri de urzică,
Din valuri fără soare, din rouă fără zori,
Și ne fălim cu steaua ce mândră se ridică
În mintea rătăcită a unor bocitori.

Ce mult vrea să ne spună umblarea Ta prin lume,
Privind avutul nostru, hambarul încărcat,
Și fața dolofană; iar Tu târăști o cruce,
Măsori Ierusalimul desculț și-nsângerat.

Și cum voi sta-n picioare în ziua cea din urmă
În fața Ta, Isuse, când eu aici am strâns
Din zi cu zi mândrie, și fală, și putere,
Iar Tu, umblând prin lume, ai suspinat și-ai plâns?

Mă iartă, o, Părinte, c-abia-nțeleg străfundul
Adâncii umilințe în care Te-ai născut,
De-abia că pot pricepe poteca spre grădina
Și locul unde-n spasme paharul l-ai băut.

Și fă-mă, O, Stăpâne, să văd clar adevărul
Ce niciodată lumea nu mi l-ar putea da,
Că mult mai mult ca toate în viață cântărește
O inimă predată pe-altar în slujba Ta.

Arată-mi drumul slavei ce duce prin pustie,
Cununa bucuriei ce-o dai celor ce plâng,
Învță-mă că pacea o dai în strâmtorare,
Că roadele răbdării din lacrimi se strâng...

Că dragostea e aur, e cel mai scump tezaur,
Dar n-are strălucire făr' de lumina Ta,
Și-ajută-mă ca-n toate să caut umilința,
Și Numele Tău, Doamne, să-L pot glorifica !

Chemare

O lume astăzi în păcate
Se zbućiumă-n blestem și chin,
Ești gata tu să-i dai mesajul
Din cer venit, cu pace plin ?

Atâți setoși după salvare
Aleargă, vor să se adape,
Iar tu-ai băut din râul vieții;
De ce nu-i chemi pe toți la ape ?

Ți se va cere socoteală
De-orice talant ce l-ai primit:
Ai câștigat cu el pe alții,
Sau l-ai ascuns, și-a ruginit?

Un loc în slavă, în mărire,
E pregătit și pentru tine,
Dar azi, smochin de lângă drumuri,
Stăpânul vrea să ai smochine !

Treziți chiar azi văpaia sfântă,
Aprindeți jarul stins în voi,
Și ridicați la Cer o lume
Ce zace moartă în noroi.

Sunt frații voștri, plâng afară;
Vorbitu-le-ați de mântuire?
Le-ați arătat pe cruce jertfa,
Pe Dumnezeu și-a Lui iubire ?

Porniți pe căi fără lumină,
Și luminați-le mereu!
E timpul azi cu toți să știe
Ce vrea ETERNUL DUMNEZEU !

La Tronul îndurării

La Tronul îndurării Tale,
Mă plec cu-adâncă sfiiciune,
Căci nu-s viteazul demn de luptă,
Sunt numai răni și slăbiciune!

Și n-am nimic ca să mă laud,
N-am brațul tare și-ncercat,
Iar pașii mei nu mai aleargă,
Cum alergau când m-ai chemat.

Dar oare nu în slăbiciune
Poți Tu minuni înfăptui ?
Și nu chiar apele din Mara
Le poți Tu, Doamne, îndulci ?

Mi-e inima Împovărată,
Adesea drumul e prea greu;
Părinte-al bucuriei mele,
Ascultă Tu necazul meu!

Sunt slab și apăsător de gânduri,
Sunt încleștat de lanțuri grele;
Ce lungă mi se pare calea
Spre Cerul Tău, dincol' de stele!

În nesfârșita-Ți îndurare,
O rază sfântă de-ai găsi,
Să-mi întărești nădejdea slabă,
Pe calea Ta să pot fugi.

Nimic n-am bun, sunt un netrebnic,
Dar mâna Ta mă poate ține;
O, Stânca mea, rămâi aproape,
Ce-aș face oare fără Tine?

Sublim Ți-e glasul, ca o harfă,
Ce melodii în vorba Ta...
O, miluiește-mă, Părinte,
Sunt fiul Tău, nu mă lăsa!

Am chinuri care mă doboară
Și răni adânci ce nu se șterg,
Poverile nu le pot duce,
Și nu știu încotro să merg.

Tu știi așa de bine drumul,
Ești necuprins de bun și mare,
În negura vieții mele
Fii Tu lumină pe cărare!

Ești călăuza veșniciei,
Și adăpost din veac în veac;
Învăță-mă să merg sub cruce,
Și-nvață-mă răbdând să tac.

La vorba Ta se liniștește
Și cea mai furtunoasă mare,
În liniște Tu poți aduce
Chiar răsărit la înoptare.

Aveai pentru strămoși o țară,
Și Ți-a plăcut să stai cu ei..
Credința că rămâi cu mine,
O, Tată bun, să nu mi-o iei!

Voi săruta pământul slavei
De mii de ori în prag, la poartă;
Ce mult am vrut să-i văd lumina,
Si-a Cerului senină vatră!

Da, știu că vine ziua noastră,
Atunci când Te vei arăta!
Părinte-al suferinței mele,
Rămâi Tu bucuria mea!

De la vecinul din iad

Mi-ai fost vecin și cumsecade!
Nu ne-am certat, nu ne-am urît.
Mi-ai fost prieten chiar, ca frate,
De ce n-ai spus că sunt pierdut?

Aveam încredere în tine,
Și nu știu alți vecini la fel!
Știai de Dumnezeu prea bine,
De ce n-ai spus nimic de El?

Vecine bun, vecine dragă;
O vorbă doar de mi-ai fi spus,
Ce fericit aș fi în slavă,
Și cum ți-aș mulțumi de sus!

Dar vai! Ai stat pe-aceeași stradă
Și mă știai că-s păcătos,
Știai că n-aveam mântuirea,
Și din pedeapsă nu m-ai scos!

Când te chemam la băutură,
Spuneai că ești prea ocupat.
De ce n-ai spus atunci în față
Că ce făceam era păcat?

Dacă veneam târziu acasă,
Dădeai din cap când mă vedeai,
Puteam să strig, să cânt, să urlu,
Tu tot nimica nu ziceai.

Și mă gândeam: „Vecin ca tine
În toată lumea nu găsesc.
E bun, simpatic, nu se ceartă,
Cu-așa vecin să tot trăiesc!”

Ai vrut să fi doar cumsecade,
Doar respectat și bun vecin.
Dar tu mergeai pe calea dreaptă,
Iar eu pe drumul de venin.

Nimic acum nu mai pot face,
Primesc pedeapsa mea în iad,
Dar nu uita – că sunt aicea
Că m-ai lăsat mereu să cad.

Spune de-acum la toți să știe
Că ești salvat și mântuit!
Să nu faci cum mi-ai făcut mie,
S-ascunzi că ești un pocăit!

Acasă

În închisori, sau circuri, sau pe ruguri,
În ceasul întunericului mare,
Plătind cu viața lor credința sfântă,
Atâția au privit cu-nfiorare
Spre strălucita Casă.

Și fierul roșu n-a fost prea fierbinte,
Piroanele n-au chinuit prea dureros,
Nici biciul n-a secăt în ei puterea,
Când se gândeau la Țărmlum luminos,
Când vor ajunge-Acasă.

Au cunoscut la orice lovitură,
La orișice fior și zvârcolire,
Că drumu-i lung și lupta nu-i ușoară;
Dar nu puteau uita că-n strălucire,
Ei toți mergeau Acasă.

Cântarea lor din ceasul de pe urmă
A fost salutul Țărmlului slăvit,
Și sfârtecați de fiare sau de gloanțe,
Cu ochii luminați ei au privit
În zări, la ei Acasă.

Dar, ști-vom oare noi povara-ntreagă?
Ce gânduri au trecut prin mintea lor,
Când nici o licărire luminoasă
Nu le-arăta prin pâclele de nor
Cărarea către Casă ?

* * * * *

Prietenii au dat cu pietre-n mine,
Lovind cu ură grea, ucigătoare,
Și m-au lăsat vrăjmașilor în noapte,
Ca iarba rea, călcată sub picioare,
Cu dorul după Casă.

Răsună pașii grei pe coridoare,
Prin gratii paznicii mă străjuiesc.
E umedă celula. E-ntuneric . . .
Și strigăte de-afară-mi amintesc
Că n-am ajuns Acasă.

Mă strâng de frig în pătura cârpită.
Adorm târziu, iar visu-mi hoinărește
La maluri fără umbre de ispită.
Și-n zori o cizmă mă trezește...
Nu, n-am ajuns Acasă.

Mă scol. Se-nchide-a ochilor lumină.
Și urc pe trepte reci; iar când ajung,
Acolo stau călăii, mă așteaptă.
Iar timpul se lungește tot mai lung.
E drumul către Casă.

Sunt crunte clipele, obositoare.
Năduful nu mă lasă să respir,
În fața mea anchetatorul zbiară,
Răcnește ofițerul ca un zbir...
Mai e mult pân' Acasă ?

O, zidurile Casei mele sfânte !
Când oare va fi clipa-aceea mare,
Să-mi scald privirea-n strălucirea voastră
Și în lumina clară, orbitoare,
Să știu că sunt Acasă.

Mai este cale lungă pân' acolo,
Mai e atâta chin de îndurat,
Iar sufletul așa de mult dorește,
Suspină cu un dor nemângăiat
După slăvita Casă.

* * * * *

O, frate drag, nu mai e mult, așteaptă!
Și rabdă tot ce ți-a fost dat să-nduri,
Căci Tatăl îți va șterge orice lacrimi
Și îți va alina orice arsuri...
Și vei ajunge-Acasă.

Viteaz, tu poartă-ți crucea fără teamă,
Și-oricât de mari ar fi a vieții ape,
Puterea Stâncii vieții neclintite
Preaîncercatul suflet să ți-l scape,
Să poți ajunge-Acasă.

Coboară văile cu pasul tare,
Nu te-nfrica de-a drumului asprime,
Prin valea negurei e calea către soare,
Și prin adâncuri drumul spre 'nălțime,
Spre luminoasa Casă.

Chiar lângă malul liniștit și rece,
Al râului ce duce-n veșnicii,
Nu te uita la valurile sparte,
Ci dincolo, la gloata celor vii,
Care-au ajuns Acasă.

Pe aripi îngerii în zbor spre ceruri
Te vor purta în sfânt alai de stele,
Înfășurând cu glorie cărarea
Ce ți-ai visat-o-n clipele prea grele —
Cărarea către Casă.

Se vor deschide porțile Cetății,
Vor da onorul îngerii străjeri,
Și tu vei sta cu lacrimile calde,
Uitând de toate caznele de ieri,
În prag la tine-Acasă.

Și n-ai să crezi că poate fi reală
Atâta strălucire și splendoare,
Când din celula-ntunecată, rece,
Vei fi purtat cu-alai de sărbătoare
La tine-Acasă.

...Genunchi tremurători, lăsați-mi trupul
Să cadă proșternat și să mă-nchin!
Și lacrimi, revărsați-vă șuvoiul:
Slăvit să fii, O, Miel Divin,
Căci am ajuns Acasă !

Mângăierea Ta

Mângăierea Ta de Tată, cine poate s-o-nțeleagă ?
Nu sunt vorbe s-o cuprindă, nici cântări în lumea-ntreagă...

Mâna Ta, Slăvite Tată, când prin valuri ne susține,
Ne oprește întristarea; iar în inimile pline
Cu a gândurilor chinuri, cu-ndoieli și cu ispite,
Toarnă bucurii din slavă, nevisate, negândite!
Ce dureri pot fi pe lume, mâna Ta să nu le-aline ?
Cine n-a gustat din stropii mângăierilor divine ?
Fără voia Ta-nțeleaptă nu e fir de păr să cadă,
Și nu-i rană sau durere, ochiul Tău să nu le vadă !

Orice soare lângă Tine își pălește strălucirea,
Când după furtuni, O, Doamne, Tu ne mângâi cu privirea !

Ce izvoare pot aduce fermecata armonie,
Ca atunci când mângâi fruntea ce-au călcat-o alții-n glie ?
Adierea cea mai dulce, n-are-n ea atâta miere,
Ca suflarea vorbei Tale celui care-n rugă Te cere !
Tu găsești câte-o colibă, obosiții să se culce,
Și-i trezește câte-un înger cu-un ulcior și turtă dulce...
Pe fugarii Tăi, Părinte, hăituiți și fără casă,
Peșterile pregătite i-au ascuns cu umbra deasă !

Oare ar mai fi albastră bolta cerului senină,
Dacă n-ai fi Tu să mângâi ochii celui ce suspină ?
Ar mai fi poezi și versuri, ar mai fi cântări pe lume,
Dacă n-ai da Tu iubirea, printre oameni, să-i îndrume ?
Ce minune, ce putere ai pus în a Ta năframă,
Că din ochii șterși de Tine, visul nu se mai destramă ?
Rănille care le vindeci nu mai poartă-n ele chinul,
Inima ce-o mângâi, Doamne, nu mai știe ce-i suspinul!

Mângăierea Ta de Tată, cine poate s-o-nțeleagă ?
Nu sunt vorbe s-o cuprindă, nici cântări în lumea-ntreagă...

Nemurire

Vor trece vremuri lungi, torent de vremi în iureș mers,
Și ani bătrâni peste cărunte ere s-or așteme,
Din veșnicii în veșnicii, gonind în univers,
Alți secolii mai fugari, mai furtunoși, să cheme!
 Dar fapta ta, și ce-ai gândit, și ce-ai vorbit în viață
 În milenare timpuri îți va rămâne-n față!

Palate de granit și fier, clădite-adânc în stânci,
Zăcând în praf le vei găsi: gunoaie și mistere!
Pământul tare, munți giganți cu temelii adânci
Vor fumega în univers, în umbră și tăcere.
 Dar ce-ai lucrat pe drumu-ngust cu trudă și sudoare
 Va rămânea în veci de veci, nicicând nu va dispăre!

Din viața ta, din viața mea, din viața tuturor
În Ceruri se va scrie sus pentru vecii o carte,
Și-n ziua marei întâlniri, în marele sobor,
La adunarea sfinților, când lua-vom și noi parte,
 Se va citi s-audă toți, să știe-ntreaga fire
 Viața ce-ai trăit-o jos, în veci spre amintire!

Vom auzi și noi atunci, în amfiteatrul sfânt,
Istoriile făurite-n chin, în lacrimi și în umbră,
Ce niciodată nu s-au scris cu slove pe pământ,
Iar vremea veșniciei lungi abia o să ne-ajungă,
 Când Ion, Maria, Gheorghe, Stan, din faptele mărunte
 Vor ști c-au înălțat spre Cer un cel mai mare munte!

Paharul ce timid îl dai setosului din drum,
Și pâinea ce-o împarți voios flămânzilor ce-așteaptă,
Sau haina ce ți-o scoți și-o-ntinzi să încâlzești acum
Un biet străin, mai părăsit, și mai lovit de soartă,
 Sunt lucrurile fără preț aici în lumea noastră,
 Dar sus în cer vor străluci ca soarele-n fereastră!

O vorbă bună care-o storci din fagurele sfânt,
Sau lacrima ce-alunecă din ochii tăi de frate,
Sau mâna caldă care-o-ntinzi bătușilor de vânt,
Uleiul tău alinător pe rana ce se zbate...,
Avea-vor lung ecou în Cer, și toate adunate,
Se vor înscrie-n cartea ta cu slove nestemate.

Aicea, poate desnădejdi te-ncearcă ne'nțetă,
Și tot ce vrei să făurești pe rând ți se dă-rămă,
Îți vezi zdrobită barca ta, catargul vieții spart,
Și totuși stai mai neclintit cu mâna strâns pe cârmă...
Doar sus în Cer vei auzi în cartea vieții tale,
C-ai fost viteaz și-ai biruit furtunile din cale!

Când toți vor auzi atunci ce muncă ai depus,
Ce chin amar și sângerări din tine-ai putut stoarce,
Ca să rămâi să porți mereu spre slava lui Isus
Porfirul vieții tale ce-n chinuri firu-și toarce,
Atunci vei ști că n-ai răbdat în viața ta degeaba,
Din picături ce-au curs din ea, mai mare crește slava!

Timid, ca cel ce-ai fost mereu, și ca nicicând atunci,
De slava slavei copleșit, purtând încă pe umeri
Rănita urmă de demult a grelei tale cruci,
Vei vrea o clipă să te-oprești și... rănile să-ți numeri:
În locullor nu vei găsi nici urmă de durere,
Nici de-ntristări sau tânguiri, ci urme de putere!

Ai stat cu torța, păzitor al nopților adânci,
Și-ai luminat pe înălțimi a stelelor cărare,
Tu răsul lor, străjer viteaz, ai reușit să-nfrângi,
Și răbdător s-aștepti mereu spre ziua noastră mare...
Atunci când Ziua va veni, cununa de lumină
Pe fruntea ta va străluci, ca zorile — senină !

Belșatar

În pofte și beție stau toți ca uluiți,
Pe mese răsturnate, mesenii-ncremeniți.
Daniel își mai rotește privirea înc-o dată
La tot argintul sacru, la slava profanată,
La vasele de aur aduse din Sion,
La toți mai marii sfetnici și regi în Babilon.
Apoi privește țintă și-ncearcă să citească
Ce-a scris pe zidul mare o mână îngerească.
Se-ntoarce cu grăbire, și parcă speriat
Se-nchină înspre tronul cu cel încoronat.
— „Stăpâne Belșatare, te-așteaptă grea osândă!
O groaznică pierzare și moartea stau la pândă,
Căci faptele și traiul și gândul cel nevrednic
Aducurgia aspră a Domnului putemic!
Iar semnele pe ziduri nu-s vorbe pământene;
Sunt ultima vestire de groaznice blesteme,
Cu Babilonul mare, cel tare și slăvit
Ești numărat, numărat, cântărit și împărțit!”

Atunci, cu fruntea-n palme, ca mort, înfricoșat,
Grăiește alb ca varul, fălosul împărat:
— „Sunt praful de țărână ce-am ridicat privirea
Și-am vrut 'nălțându-mi fruntea să văd nemărginirea!
Cu vorba mea de-odată, poruncă de granit,
Am frânt în praf și pulberi pe cel mai răzvrătit.

Dar răzvrătitul mare am fost eu, împăratul,
Știam de legea sfântă, dar n-am vrut s-ascult sfatul.
M-am răsculat cu viața, lovind în Dumnezeu,
Crezându-mă mai tare, rebelul am fost eu!

S-au scurs prin mine patimi și râuri de durere,
Dar n-am vrut să-mi plec fruntea; setos după putere;
Am ridicat cu ură aprinsă pumnul-n sus
Și-am zis: „Acesta-i zeul !” Și toți mi s-au supus.
Voința mi-a fost lege, și-am alergat orbește
Cu mii și mii în rânduri, cuprinși de-acelaș clește.
Am îndrăznit a crede că viitorul tot
Îl pot cuprinde-n palme, prin degete să-l scot.
Și flamuri înfrățite în răzvrătirea neagră
Au început pământul în lung și-n lat să-l meargă.
Eu, pumnul de țărână, din praf și din nimic,
Crezutu-m-am putemic, un greiere voinic!

Dar nu, n-a fost destul, căci L-am zărit în slavă
Pe Dumnezeu răsând de netrebnică-mi ispravă;
Și-nvolburat de ură am vrut ca să-L dau jos,
Și eu să urc mărirea, pe tronul glorios!

Hotarele întinse am pus să se lărgească,
Mi-am luat coroana, sceptrul, hlămida-mpărătească,
Și-am zis: „Sunt împăratul! Sunt fiu de Naboned!
În Dumnezeu, dreptate, la ce bun să mai cred?”
Suind mai sus pe trepte spre tronul meu de rege,
A nemuririi stele tânjeam a le culege;
M-am așezat în jilțul săpat în aur greu
Și-am zis: „Sunt domnul lumii! De-acum sunt dumnezeu!”

Visam ca-mpărăția să țină-o veșnicie,
Căci toți până-n țărână mi se-nchinară mie,
Mulțimile vuiiau ca fiare-nflămânzite
Și-mi așteptau cuvântul sub flamuri înroșite!
Am zis: „E sărbătoare, să fie deci ospăț!”
Și-am făcut semn să-nceapă al poftelor dezmaț.
Am poruncit s-aducă la mesele serbării
Chiar vasele de aur, din vasele-nchinării.
Cinstească-mă pământul, sunt împăratul doar!
Și vasele sfințite 's ale lui Belșatar!
I-au adus alții cinste lui Dumnezeu cu ele?
Acum eu beau din vase! Acum sunt ale mele!

Dar vai! Tot visul mare îmi ceri ca să-l închid
În talmăcirea neagră din scrisul de pe zid...
Și uite, doar privindu-l îmi par toate deșarte,
Mă strâng mai mic în scaun, mă iau fiori de moarte!”

Un pas mai face-n urmă supusul Daniel,
Și-apoi rostește iarăși, prin Duhul Sfânt din el:
— „Stăpâne, Oh, stăpâne! cuvintele-ți sunt grele;
Puteri ai vrut, plăcere? Dar te blestemi prin ele!
Ai vrut să afli taina, ce înțeles a pus
O mână pe perete; te-am ascultat supus.
Ai aruncat, stăpâne, ce bun aveau străbunii,
Și te-ai vândut în chefuri cu hoții și nebunii.
Bunicul tău umblat-a același drum de jaf,
Și-a fost smerit să umble desculț cu viermii-n praf;
Pân' ce, ridicând ochii, a vrut să recunoască
Smerit, că numai Domnul e vrednic să domnească!
El dă Împărăția, și El o dă cui vrea,
Înălță sau coboară, după voința Sa!

Dar tu, o, Belșatare, te-ai îngâmfat, și iată,
E scris sus pe perete: ți-e clipa numărată!
Ai luat în vase sfinte desfrâul să ți-l bei,
Cu vasele din Templu te-ai închinat la zei!
În cumpănă ți-e viața, și dreapta judecată
Ușoară ți-a găsit-o! Și cumpăna nu iartă!
Și vezi, ți-a scris-o mână că împărțit ai fost
Că nu mai ai din viață nici zile și nici rost...
Și dacă vorba mea prea tare e, stăpâne,
Să-mi fie cu iertare, alt lucru nu pot spune,
S-arate viitorul și veacul de apoi
Ce talmăciri mai drepte ascunde pentru noi!

Căci Dumnezeu nu lasă Cuvântul Său să cadă,
Nici Numele-I de cinste nu poate-n praf să-L vadă.
El e Stăpânul vieții, e foc mistuitor,
Pedeapsa Lui e fulger grozav, necruțător!
Cu cei fără prihană e plin de îndurare,
Dar cu cei răi și mândri pedeapsa-I milă n-are.
Nu te juca, stăpâne, căci vai de cei ce scot
Urgia și blestemul din Domnul Savaot!

Isuse scump !

Isuse scump, Lumina vieții noastre,
Cu Tine vrem durerea s-o-mpărțim,
Și-n orice clipă inimile noastre
Să-Ți cânte cel mai scump și dulce imn.

Nu ne-ai lăsat batjocoriți și singuri,
Te-ai îndurat de rana ce-o aveam,
Ți-ai rupt cămașa să ne legi amarul
Și peste jale ne-ai turnat balsam.

Și n-avem cântece, nici doruri mai curate,
Nici osanale mai topite-n biruinți,
Ca lacrimile noastre picurate
Și stoarse-n ale nopții suferinți.

Atât senin și binecuvântare
La poala crucii Tale am găsit,
Atât de scumpă și nespusă pace
La pieptul Tău, Isuse, am primit!

Că toată viața de-am sluji și-am plânge
Și truda toată Ți-am aduce-o-n dar,
Și-abia dacă la capăt am ajunge
Să făurim nevrednicul altar,

Pe care să ne mistuim în dorul
De-a Te vedea în clipa de apoi,
Și proșternați pe treptele măririi,
Suprema noastră jertfă să fim noi!

Suntem pădurea cea bătută

Suntem pădurea cea bătută
De vânturile aspre, reci,
Ce-și crește azi înviorată
Mlădițele lângă poteci.

Suntem ca apa din adâncuri
Ce-a tăinuit ca un mormânt,
Și-ar vrea un val măcar să spună
Din tot ce știe, un cuvânt.

Suntem ca norul plin de lacrimi,
Ce – călător – a plâns mereu,
Și-ar vrea acum să strălucească
Frumos, pe cer, un curcubeu.

Suntem ca cerul fără stele
Ce-și strânge pânzele de nori,
Să poată răsări în pace
Luceferii strălucitori.

Suntem ca stâncile din munte
Ce-ar vrea să prindă alt ecou;
Nu lanțuri, bocete și plânsset,
Ci al speranței cântec nou.

Suntem ca apa-nvolburată
Oprită-n drum de stăvilă,
Ce-așteaptă pietrele să cadă,
Să curgă-n șopot vesel iar.

Suntem un clopot vechi din țară
Ce triste liturghii vestea,
Și sărbătoarea bucuriei
O cântă azi din stea în stea.

Ce-am fost cândva, și azi ce sîntem?
O, Doamne, numai Tu o știi!
Doar Tu cu mâna Ta de Tată
Ne-ai ocrotit prin vijelii.

Ce sîntem azi, când după noapte,
Răsari, iubitule Isus,
Și când ne-arăți din ce primejdii,
La ce limanuri ne-ai adus !

Când ne cobori privirea-n vale
Pe drumul greu ce l-am suit,
Și-apoi ne-arăți pe înălțime
Cărarea ce ne-ai pregătit!

Am vrea, ca stropul mic de rouă,
Oglindă soarelui să fim,
În viață, doar pe Tine, Doamne,
Și Numele să Ți-L vestim.

Că tot ce-avem și tot ce sîntem,
Ești numai Tu, Isuse bun,
Și-Ți mulțumim în orice clipă,
Cât n-am cuvinte azi să spun...

Nu număra când sameni...

Nu număra când holda-ți sameni
Din boabe câte-arunci în vânt,
Nici nu privi câți răd la garduri,
Tu ieși și seamănă oricând!

Și când zidești un zid la casă
Nu te opri până nu-i gata,
Zidește chiar dacă-i spre seară,
Stăpinul îți aduce plata!

Și nu uita că cei ce rabdă
Și seamănă chiar asupriți
Vor fi la secerișul mare
Cei mai bogați și fericiți!

Și, cum în zidul de la casă
N-ajunge doar o cărămidă,
Și nu-i de-ajuns un bob să sameni
În holda cea cu pălămidă,

Ci mii de cărămizi și pietre
Clădite cu sudoarea ta
Se-așează una peste alta
Ca zidul întărit să stea;

Și mii de boabe aruncate
În brazdele adânci și sfinte
Fac lanurile legănate
Și coapte-n arșița fierbinte;

Nici tu nu da 'napoi când Domnul
Îți cere jertfa pe-un altar;
Căci cei bogați vor sta afară,
Dar cei ce plâng avea-vor har!

Și nu uita că-mpărăția
E chiar în mine și în tine,
Și zidul ei se construiește
Din cărămida arsă bine.

Curaj! Și când nu poți în viață
Doritul vis să-l împlinești,
Vezi, poate ai numai o boabă,
Sau două pietre să-l clădești.

Iar când trudit-ai pentru Domnul
Și n-a fost nimeni să-nțeleagă,
Nu te-ntrista, azvârle-n brazdă
Nu doar un bob, ci traista-ntreagă!

Și când te rogi parcă zadarnic,
Când ochii-n lacrimi ți-i închizi,
Nu dispera, căci rugăciunea
Îți cere mii de cărămizi!

O, Buni Samariteni

Atâți coboară din Ierusalim cu gloata!
Puțini sunt cei ce urcă spre Sion!
Dar câți din cei puțini se-arată gata
Să vadă lângă drum, spre Ierihon,

Un om căzut, lovit de mâini haine
În câmp, afar', departe de oraș,
Să-și dea cămașa, ca să facă-un bine,
Să lege rana unui nevoiaș ?

Se mai găsește oare azi în lume,
Printre-ai mei frați un bun samaritean
Un frate blând, sfios și fără nume,
Dar plin de har cu dulcele-i alean?

* * * * *

Căzut între tâlhari la drumul mare,
Bătut în șanțuri, jefuit am fost,
Și așteptam o mână-ndurătoare
S-aducă iar în viața mea un rost.

Un preot am zărit venind cuminte
Pe drumul unde eu zăceam rănit,
Dar am văzut odăjdiile sfinte
În grabă cum m-au ocolit.

Un vameș plin cu buzunare grele,
Cu fața sclipitoare și voios,
S-a dus pe lângă plânsetele mele,
Tot fluierînd pe drum în jos.

Un învățat mergea și el spre casă,
Eu mă zbăteam în febră, mai să mor.
Nu m-a văzut ? ... S-a-ndepărtat... Ce-i pasă
Că moare-n șanț un om, un călător?

Întunecimea se coboară rece
Și tot la drumul mare stau rănit,
Pe lângă mine nimeni nu mai trece.
Să-mi lege rana nimeni n-a venit.

Sau poate că pe drumuri nu mai umblă
Decât aleșii bogătași de neam,
Și poate nu mai e demult pe lume
Nici un milos și bun Samaritean.

* * * * *

O, buni Samariteni de altădată!
Duceți-vă la drumuri, alergați!
Atâtea răni deschise vă așteaptă,
Atâția rătăcesc nemângăiați!

Sunt mii și mii ce zac fără lumină,
Se zbat în spasme fără ajutor.
O, unde vă e plosca voastră plină
Cu dulcele ulei alinător?

Sunt frați zdrobiți ce zac în sânge!
Atâtea răni palpită dureros!
O lume-ntreagă jefuită, plânge.
Duceți-vă și arătați-L pe Hristos!

Porniți cu candelile voastre pline
Și noaptea-ntreagă răbdători vegheați!
Ca să dormiți acum ar fi mșine,
Când plâng și mor atâția frați!

Răspunsul

Răspunsul Domnului la rugăciune
E-ntotdeauna sfânt și minunat,
Slăvita Lui din veci înțelepciune
Cunoaște bine drumul de urmat.

Eu văd cât poate pasul să-mi măsoare
El vede și-n adânc de-ntunecime;
Eu am o candelă pentru picioare,
El are soarele din înălțime!

Cu lacrimi m-am rugat să-mi dea putere,
Să pot oricând în viață izbândi;
Dar Domnul m-a făcut mai slab, mai firav,
Din inimă, umil, să-L pot servi.

Rugatu-m-am cândva de sănătate,
Să pot lucra mai mult ca orișicine;
Și Domnul mi-a trimis în trup o boală,
În liniște, să pot lucra mai bine.

Și m-am rugat să fiu bogat în lume,
Ca nici o grijă neagră să n-aștept;
Și Domnul mi-a dat sărăcia sfântă,
Să fiu mai bun, mai darnic și-nțelept.

Am vrut odată drum ușor în viață,
Să calc am vrut cărarea cea mai moale;
Dar El mi-a pus atunci poveri pe umeri,
Să doresc umbra aripilor Sale.

Am vrut să privesc lupta de departe,
Să stau ascuns la umbră, liniștit;
Dar Domnul a venit și mi-a dat steagul,
Și-n lupta grea cu steagul am pornit.

Copii, opriți-vă !

Copii, opriți-vă din goana voastră,
Și stați o clipă să ne judecăm!
Părintele v-așteaptă și vă cheamă,
Copiii Mei, veniți să ne-mpăcăm!

De vor fi roșii cum e carmazinul,
Ca purpura păcatele de-ar fi,
Le voi albi mai albe decât neaua
Și-n Casa Mea cu slavă veți trăi.

Priviți pe drum, 'napoi în depărtare,
La urmele ce-n pulbere-au rămas,
Și spuneți voi, cu câtă îndurare
V-am întărit pe cale pas cu pas.

Cu roua dimineții și cu mană,
Cu prepelițe grase v-am hrănit,
Și apă, când ați vrut, v-am dat din stâncă,
De arșiță, cu norul v-am umbrit.

Am brăzdat căi prin locuri neumblate,
Pe fund de mări, un drum să treceți voi,
Și-n loc să proslăviți slăvitu-Mi Nume,
Din aur v-ați tumat viței și boi.

Am alergat prin munți și prin pustie,
V-am căutat prin cei mai aspri spini,
Și v-am adus pe umeri iar la turmă...
De ce fugiți în noapte la străini?

A fost vreo rană să nu-i pun balsamul?
Avut-ați vreun suspin să nu-l ascult?
De ce atunci disprețuiți un Tată
Ce v-a iubit și vă iubește mult?

Ați fost murdari și goi, flămânzi și singuri,
Și Eu îndurător v-am înfiat . . .
Dar v-ați întors în cloaca voastră neagră,
Ați râs și din mocirlă M-ați scuipat!

M am îngrozit și M-am căit atuncea
C-am pus în voi un chip nemuritor,
C-am vrut să fiți părtași pe veșnicie
La Sărbătoarea sărbătorilor.

Unicul Fiu vi L-am trimis ca jertfă,
Să moară pentru voi crucificat.
Cum M-a durut când cuiele pe cruce
Băteau în mâna care v-a creat!!

L-ați stors și L-ați zdrobit în teascul vostru,
L-ați atârnat pe lemn și-ați râs de El,
Când El plătea în chinuri prețul vostru
Și-L mistuia altarul ca pe-un miel.

Pe Golgota se zbugiuma tot cerul,
Și crucea voastră, Oh, era prea grea!
Dar am plătit cu sânge prețul vostru
Și v-am răscumpărat cu viața Mea.

Iar voi M-ați părăsit. . . Și azi de-afară,
Desculț, la ușă bat și iar vă chem;
Oare n-a fost destulcă Mi-am dat Fiul?
Că-n locul vostru L-am făcut blestem?

V-am apărat cu mâini însângerate,
Cu trupul frânt, zdrobit sub spinii grei,
Băut-am Eu disprețu-n locul vostru,
De ce M-ați părăsit, copiii Mei?

Acum însă, e ultima chemare...
La poartă vă mai bat o dată doar.
Măcar acum, în ceasul cel din urmă,
Să nu disprețuiți bogatul har!

Se-apropie-ntunericul cel mare,
E semnul revărsatului de zori,
Când slava Dimineții va apare,
Țâșnind din slavă-n slavă peste nori!

Atunci veți vrea să fi răspuns chemării,
Mă veți ruga – milos și bun să fiu,
Veți alerga la munți, și plini de groază
Vă veți trezi atunci, dar prea târziu.

... Copii, opriți-vă din goana voastră,
Și stați o clipă să ne judecăm!
Părintele v-așteaptă și vă cheamă,
Copiii Mei, veniți să ne-mpăcăm!

De vor fi roșii cum e carmazinul,
Ca purpura păcatele de-ar fi,
Le voi albi mai albe decât neaua,
Și-n Casa Mea cu slavă veți trăi !

Floriile

Osana, Împăratul slavei !
Osana, Rege preamărit !
Te-așteaptă azi Cetatea Păcii,
Ierusalimul înflorit.

Împodobitu-Ți-au copiii
Cu ramuri și hăinuțe calea,
Iar de cântări și osanale
Răsună plină toată valea.

Ce bucuroși tresaltă-n soare
Foșnind toți pomii înfloriți!
Parfum de flori aduce vântul,
Și mieii zburdă fericiți.

Osana! strigă toți copiii
Și împlinesc o profeție –
E mai apoape azi de oameni
A Cerului Impărăție!

* * * * *

Dar Cel încununat privește
Cu ochi adânci către copii:
„Când voi răbda, murind pe cruce,
Copiii Mei, unde veți fi?”

„Osana Celui care vine!
El turma blând Și-o păstorește...”
Iar Isus parc-aude gloata
Strigând, „Pilate, răstignește-L !”

Sudoarea rece se prelinge
Pe chipul Lui tăcut și palid;
„Osana, strigă iar mulțimea,
Osana, Fiului lui David!”

„Slăvit să fie Cel ce vine,
Trimis de Domnul pe pământ,
Să strângă turma lângă Sine,
Împărăția Celui Sfânt!”

Și poarta-n față-I se deschide,
Cetatea Păcii Îl primește:
„Oana, Celui ce e Rege,
El peste noi în veci domnește!”

Din case oamenii aleargă,
„Osana!” strigă trecătorii...
Dar Isus lung privește gloata
Și vede-n ea răstignitorii.

Încet asinul se strecoară,
Cu mersul lui neregulat,
Și Domnul parc-aude-n tropot
Ciocanele în mâini cum bat.

„Osana, Celui care vine
În Numele din veșnicie
Al Dumnezeului puternic,
Cel plin de slavă și tărie.”

Iar ucenicii Îl urmează
Cu bucurie și uimiți;
Isus se-ntoarce... parcă-i vede
Înfricoșați și risipiți.

Zărește seara de la Cină,
Ioan, grădina cu măslinii,
Sărutul Iudei, despărțirea,
Irod, Calvarul, crucea, spinii...

Și-un prunc aruncă flori în cale,
Zîbind cu ochii lui cuminți;
Dar Isus parcă vede-n față.
Rostogoliți — treizeci de-arginți!

* * * * *

... Târziu, spre seară, de pe munte,
Cetatea apărea în zare,
Sclipind în raza purpurie,
Ca o făclie mișcătoare.

Și-acolo sus, retras de lumea
Ce-n zarva ei sărbătorea,
Cu fruntea plină de sudoare,
Încet și trist Isus plângea.

B a r a b a

Vuiește ca volbura-n freamăt nebun
Și urlă mulțimea în stradă,
Turbată mugește ca apa-n cascadă,
Cu pumnii-nceștați către bolți ce răsun,
Sălbatecul cor din grămadă.

„La moarte, la moarte! E om blestemat!
Cuvintele Lui sunt minciună.
Ne strică și viața și legea străbună;
Mai zice că-i Rege! Omoară-l, Pilat,
Să nu stea cu noi împreună!”

Și valul de glasuri urcând pățimaș,
De bolta înaltă se frânge...
Din mii de priviri de jăratec și sânge
Țâșnește același potop uriaș
De ură și patimi nătânge.

...Doar sus pe terasă, privește blajin
Și tace un om în picioare;
Brăzdată de sânge e fața pe care
Citești deznădejde, iubire și chin,
Topite-n dureri arzătoare.

Iar oamenii mai crâncen strigă furioși:
„La moarte! Condamnă-L la moarte!
Vrea Rege să fie? Coroana să-și poarte,
Dar nu printre noi, când avem din strămoși
Ruina visărilor sparte!”

Pilat îi privește de sus cu dispreț;
Nici când n-a putut să-nțeleagă
Poporul acesta ce regii și-i leagă,
Își spulberă visuri, se poartă semet,
Și plânge o viață întregă.

N-au zei, doar altare, și-un alt Dumnezeu,
Urăsc și ucid, dar se roagă,
Nu cred în nimic, dar credința îi leagă,
Păzesc doar o lege, și-o calcă mereu,
Cu viața urâtă și dragă!

Dar azi nu-i răscoală, n-au săbii la ei!
Îi cer doar atât — să-L ucidă
Pe unul de-al lor, cu figura timidă,
Ce le-ar fi stricat nu-știu-ce obicei
Din legea lor strîmtă, aridă!

Îl cheamă Isus! Auzise de El;
Făcuse mult bine prin țară,
Și multe minuni, iar privirea Lui clară —
În inima celui mai mare mișel
Da pace, făcea să răsară...

În piepturi fiorul iubirii adânci,
Iubirea sublimă de frate;
Răbdare-nvăța El și gânduri curate...
Iar azi ca o trestie ruptă ce-o frângi
El tace, o vorbă nu scoate.

Îi vine un gând lui Pilat:
„Ei pe-aici, curând vor avea sărbătoare!
Ce-ar fi să le scot pe-unul din închisoare!?”
Și poate că fiara se va potoli,
Luându-l pe altul în ghiare!

Vrea sânge poporul, o jertfă, omor?
Aleagă-și el singur podoaba!
Să judec am vrut, să fiu drept, și degeaba!”
Pilat se ridică, se uită-n pridvor,
Și strigă: „Să vină Baraba !”

Apoi către Isus se duce grăbit;
Speriată privirea lui rece
Rămâne-nceștată... Se reculege...
Răcnește: „Ești rege? Răspunde cinstit!”
Și-aude: „Pilate, sunt Rege!”

* * * * *

Prin lungi coridoare se-aude cum vin
Pe lespezi soldații din gardă;
Ecou din adâncuri se cheamă să-și piardă
Fiorul sinistru din lanțul străin
În care puteri se încoardă.

De-odată, apare cu ochii sticloși,
Cu fața-ngrozită de moarte,
Târându-se-un om cu priviri disperate;
Statura-i înaltă, cu umeri vânjoși,
Imploră speriat libertate!

Mulțimea-nghețată tăcu fără grai...
O clipă de grea înfruntare!
Și-apoi, dintr-odată pornește mai tare:
„Ce vrei cu Baraba? Pilate, ce ai?
Baraba e hoțul cel mare!”

„Eu ce vreau? Nimic, doar tăcere!
Cu gânduri mârșave aici mi-ați adus
Legat ca pe-un miel la tăiere
Pe omul Isus!

O, gloată nebună, flămândă !
Nu-i vrednic de moarte, strigați în zadar,
Nimic n-a făcut de osândă,
E om plin de har!

De ce vreți, călcând pe dreptate,
Urmașii, copiii, să vi-i blestemați?
De ce-L dați la moarte?
De ce vă-nșelați?

Ca voi El e demn să trăiască,
Să-și poarte visarea spre zări 'naripat,
Să cânte, mereu să iubească;
E nevinovat!

Și-aici v-am adus pe Baraba!
Un om de nimica, vă este dușman;
Îi știți voi mai bine isprava
Cum an după an,

Temutul Baraba, prin case
Umbla, jefuia-ngrozindu-i pe toți,
Și-ntre tâlhari el rămase –
Mai mare-ntre hoți.

Și nu demult, într-o răscoală,
L-am prins ucigînd în norod, și socot,
Că-i vremea să dea socoteală
Acuma de tot!

Vi-i pun astăzi față în față:
Un hoț și un Rege, un demon și-un Sfînt!
Alegeți! Și moarte sau viață
E-al vostru cuvânt!

O clipă, tăcere ...
Plutește prin sfere
O grea adiere
Cu izul de fiere...
Tăcere...
Și-apoi, ca un trăznet ce-adînc răscolește
Gunoiul și gloria lumii,
Puhoiul de glasuri de-odată zvâcnește,
Și vuietul crește, și crește, tot crește,
Cum crește furia furtunii.

„Îl vrem pe Baraba! Îl vrem pe tâlharul!
Baraba! Baraba! Baraba!
Și-n rânjete crude se-aprinde coșmarul,
Se zguduie lumea!
Pilat e ca varul,
Și semne le face degeaba.

— „Și-atunci cu Isus? Eu ce vreți să fac?”
— „Ce stai? Răstignește-L odată!
La moarte! Pe cruce! Doar moartea-i e leac,
Și sângele Lui să cadă în veac
Pe noi și urmași ca răsplată.”

— „Baraba, ești liber!” — îi zice Pilat,
Și trist privirea-și coboară.
Încet se ridică, și-apoi, tulburat,
Suspina și strigă cu glasul tăiat:
— „Pe Isus duceți-L să moară!”

* * * * *

Depart, prin pânza umbrită de vreme,
Abia-L mai zăresc pe Isus;
Din ochii Lui mari văd lacrimi alene
Cum cad pe obrazul răpus.

Și-l văd pe Pilat cu privirea-nroșită,
Cu ochii în sânge, cu părul vâlvoi,
Se-ndreaptă spre gloata ce tace-ngrozită:
— „Iată-vă Omul... Luați-vi-L voi!”

Iar lângă Isus, pe Baraba cum plânge
Privindu-I cununa de spini,
Și-n hohotul inimii glasul-i se frânge,
În lungul vieții suspin.

Căci omul acela zdrobit de păcate
Pe care l-ai scos de la chinul cel greu,
Primind Tu în locu-i pedeapsa la moarte,
Baraba acela, Isuse...,
sunt eu!

Coboară-n cete tăcutul popor

C oboară-n cete tăcutul popor,
Se-ntoarce trist în cetate. . .
Pe Golgota, trei cruci! Trei oameni mor,
Și gloata-i cuprinsă-n sinistrul fior,
Fiorul groaznic de moarte.

De ce vă bateți cu pumnii, în piept?
De ce-aveți fețele triste?
A fost printre voi un mare profet,
Isus, Milostivul din Nazaret,
Și-ați vrut să nu mai existe!

Și-acum... priviți îngroziți înapoi.
Isus pe Golgota moare,
Mai are puțin, respiră greoi. . .
Ați vrut blestemul să cadă pe voi,
Și-acum blestemu-i prea mare?!

Sau vrut-ați din cer s-apară un semn,
Ați vrut să vină Ilie.
Nu! Semne-ați avut! Acuma pe lemn
Se stinge Omul; din toți cel mai demn.
Priviți-L, n-aveți tărie?

Atâtea zile cu voi a trăit
Simțind a voastră durere,
Bolnavi, orbi, leproși, oricine-a venit,
Primea vindecare. Omul trudit
Găsea la EI mângăiere.

Iar voi ca răsplată, plini de venin,
I-ați pus pe cap o coroană.
Și aur n-aveți, o faceți din spini,
Căci aurul vostru stă-n mărăcini,
Și mila voastră în rană.

I-ați dat și un sceptru din ce-aveați mai bun,
I-ați pus o trestie-n mână,
Și-apoi L-ați bătut. . . Spectacol nebun!
Privește tot universul străbun
Cum ura-n voi e stăpână.

Și-acum vă întoarceți. Pe cruce-atârnat
Lăsați pe Isus în urmă.
Dar parcă groaza pe voi s-a fixat,
Privirea parcă vi s-a tulburat,
Și vorba-n gât vi se curmă. . .

De ce vă bateți cu pumnii în piept?
De ce-aveți fețele triste?
A fost printre voi un mare profet,
Isus, Milostivul din Nazaret,
Și-ați vrut să nu mai existe!

Iubire, doar Iubire !

A fost cândva o vreme, eram bolnav, lepros,
De semeni din cetate afară eram scos;
Dar ai trecut pe-acolo, și încă de departe,
Când am strigat spre Tine, din chinul meu de moarte,

M-ai vindecat, o, Doamne, și Te-ai apropiat,
Cu pace, bucurie m-ai binecuvîntat.
Și prima oară-n viață, senina Ta privire
Mi-a arătat ce-nseamnă *Iubire, doar Iubire!*

Eram un orb, o, Doamne, și fără ajutor.
Purtam în mine lanțul singurătăților.
Dar Tu Te-ai coborât să faci noroi din tină
Și ochii să mi-i umezi, să pot vedea lumină.

Când Te-am văzut atuncea, erai cel mai frumos,
Nu soarele, ci chipu-Ți era mai luminos.
Și ochii mei vedeau în dulcea Ta privire
Mai caldă ca la mama: *Iubire, doar Iubire!*

Când la un foc odată, stăteam afară, jos,
Călcând pe legământul cel sfânt și glorios,

Uitând de premiul slavei și harul suferinței,
M-am lepădat de Tine, de frica umilinței.

Tu ai trecut pe-acolo, bătut și chinuit,
Și Te-ai oprit o clipă, și-n față m-ai privit.
Isuse! O, Isuse, în trista Ta privire
Am înțeles atuncea: *Iubire, doar iubire!*

Când Te-au bătut, Isuse, în curtea lui Pilat,
Când nu scoteai o vorbă; când chipul Tău curat
Era brăzdat de sânge și de sudori șiroaie,
Când toți strigau cu ură a vorbelor văpaie,

Și eu eram în gloată... și eu Te huiduiam,
Robit de patimi oarbe, și eu Te răstigneam!
Dar m-ai privit, Isuse, și blânda Ta privire
Mi-a arătat rănită: *Iubire, doar Iubire!*

Iar azi, când lumea-ntreagă, în vrajbă și război,
Aleargă rătăcită, pe drumuri înapoi,
Și truda și-o aruncă pe drumuri de gheenă,
Când drama omenirii e-n ultima ei scenă,

Atârni pe cruce — mai răstignit decât atunci,
Mai trist Te uiți în lume și-i cauți pe-ai Tăi prunci.
Zdrobit, Îți pleci iar capul, și plânsa Ta privire
Imploră omenirii: *Iubire, doar Iubire!*

Te-ai întrebat ?

Te-ai întrebat, așa, vreodată,
În drumul tău la vre-un popas,
De ce cu lacrimi e udată
Nădejdea ce ți-a mai rămas?

De ce ți-e dat să porți pe cale
Atâta greu și mult suspin?
De ce povara ta-i mai mare
Și pe cărare-atiția spini?

De ce atâtea lacrimi oare,
Pe-obraji se prăvălesc mereu,
Și rând pe rând tot ce-ai sub soare
Se năruie pe drumul greu?

De ce atâta umilință,
Și-atât de aspru chinuit?
De ce scuipat pentru credință?
De ce așa batjocorit?

De ce în lumea asta mare
Nici un culcuș nu-ți poți găsi?
Toți te alungă, nimeni n-are
Un loc și pentru tine-aci...

De ce e Pavel oare-n lanțuri
Și glasul lui e amuțit?
De ce sunt aruncați în șanțuri
Cei ce pe Domnul L-au iubit?

De ce afară din cetate
Ștefan cu pietre e lovit?
De ce și blândul Ioan, departe,
Pe Patmos astăzi e gonit?

De ce și Petru are-o cruce,
De ce și Iacov un Calvar?
Toți oare trebuie să urce
Al Golgotei cumplit hotar?

Te-ai întrebat, așa, vreodată,
În drumul tău la vre-un popas,
De ce cu lacrimi e udată
Nădejdea ce ți-a mai rămas?

* * * * *

Dar nu uita că toate, toate
Durerile-acestui pământ
În slavă, dincolo de moarte,
Se vor schimba în alb veșmânt.

E-atâta binecuvântare
În drumul greu prin care treci:
Să știi că rana ce te doare
Te va încununa pe veci.

O, de-ai pricepe astăzi harul,
Primind în tine-așa puteri
Să bei pân' la sfârșit paharul
Acestor clipe de dureri !

Cu cât mai greu drumul îți pare
Și chinul cât mai nesfârșit,
Cu-atât slava-ți va fi mai mare
Și numele-n cer mai cinstit.

Au dat cu pietre azi în tine?
În schimb cunună vei primi!
Te-au palmuit cu mâini haine?
Isus chiar te va răsplăti!

Se vor sfârși aceste plângeri...
Și sufletu-ți eliberat
Se va 'nălța păzit de îngeri
Spre Tronul Celui Preaînalt,

Și-atunci, în clipa- ceea mare
Când poarta de mărgăritar
Se va deschide larg în cale,
Spărgind al vieților hotar,

Orbit de-atâta slavă-n față,
În pragul ei îngenunchiat,
Vei mulțumi smerit că-n viață
Așa de mult ai îndurat.

Vei înțelege-atuncea harul
De-a fi primit cândva puteri
Să bei pân' la sfârșit paharul
Acestor clipe de dureri!

Trezirea

(în inima unui alt Iuda, cu nume românesc)

*Pe drum un om vorbește singur;
În ochii lui se-aprind scânteii,
În suflet – zbucium, cataracte,
Pe fața lui, toți norii grei!*

„... Luați-vă 'napoi arginții!
Luați 'napoi tot ce mi-ați dat!
Și bani și cinste și onoruri,
Și dați-mi sufletul curat!

Cu șoapta voastră dibăcită
M-ați înșelat, m-ați amăgit.
Luați-vă 'napoi arginții,
Și dați-mi-L pe Răstignit!

Era mai bun ca bogăția,
Umbla desculț dar era sfânt!
Nici nu tânjea la cinstea voastră,
Era milos, smerit și blând!

De ce L-am dat când știam bine
Că-n El era tot ce doream?
Că-n ochii Lui – scânteii de soare –
Găseam iubirea ce-o visam?

Știați că-s slab, și-n clipa neagră
Cu banii voștri m-ați robit;
Luați-vă 'napoi arginții,
Și dați-mi-L pe Răstignit!

O, cum? Îmi spuneți: „Ce ne pasă?”
E sânge de nevinovat!
E treaba mea? Ba e a voastră!
Și eu și voi, toți L-am trădat!

Dar, ce adânc de răutate
Vă zace-n sufletul hain?
Hapsâni și morți pe jumătate,
Ce demoni sufletul vi-l țin?”

*Prietene, n-aștepta milă,
Azi lumea mișună de Iuzi!
Pe fața lor te vezi cu silă:
Sunt vânzători ca tine, cruzi.*

*Își poartă gheboșați osânda
Arginților împrăștiați...
E prețul sângelui de jertfă
Și-al sfinților crucificați.*

*Nu, nu există chin mai aspru,
Mai crud și mai apăsător,
Decât să-ți ardă-n palme banii
Cu prețul Marelui Păstor.*

*Și nu-i văpaie mai aprinsă,
Nici mai cumplit și strașnic jar
Ca-n punga Iuzii, aruncată
În țarina de la olar!*

— „Mai este oare vreo speranță?
Mai e vreun drum spre ce-am pierdut?”
*O, du povara și păcatul
La Cel pe care L-ai vândut!*

*Nu pierde clipa-n gânduri negre,
Nu te lăsa iar amăgit.
Vezi colo, sus, lumina Crucii?
O vezi? Deci poți fi mântuit!*

— „Mă voi urca pân' la Golgota,
Legiuni de s-ar împotrivi
Să strige iadul și să urle,
Tot nu mă vor putea opri!

Și-acolo, la piciorul crucii
Îl voi privi... și-L voi ruga
Să-mi ia povara, să mă ierte,
Și sigur El mă va ierta!

Atunci tot răul va dispărea —
E numai pace la Histos! —
Vom fi: doar El, întins pe cruce,
Și eu, plângând, la cruce jos!”

*Pe drum un om se-ntoarce singur.
E palid, ca dintr-un coșmar.
În palme își ascunde fața,
Și plânge, plânge cu amar...*

Pământ, Pământ...

Ai povestit, Pământule bătrâne,
Povestea ce-o ascunzi în cartea ta,
Să-nduioșezi și-apoi să storci din slavă
O lacrimă din fiecare stea?

Te-ai zguduit din adâncimea-ți rece;
Te-ai frământat, legat, cât ai putut!
Dar ce te-a încleștat așa de tare,
Că n-ai vorbit atunci când te-a durut?

De ce n-ai spus și celorlalte stele
Că din cămașa ta s-a zămislit
O haină pentru Creatorul vieții,
Un trup ca-n el să moară răstignit?

Când El striga, „O, Lama Sabactani!”
N-ai cunoscut în glasul Lui vibrând
Blândețea Vocii ce-ți chemase vatra
Din constelații, să te știi — Pământ?

Și n-ai încremenit atunci de groază?
Ai mai putut în goană alerga?
Prin El născutu-s-a lumina slavei,
Iar tu I-ai dat întunecimea ta!

Ai povestit tu lumilor de astre
De codrii tăi cu zâmbet răcoros?
Din ei o cruce că se poate face,
Pe ea să fie răstignit Hristos?

Ai spus cuiva vreodată că pe drumuri
Cu flori mai cresc și spinii încâlciți?
Și că din spini I s-a făcut cunună?
Hristos i-a dus pe fruntea Lui înfiți !

Ai povestit soborului de stele
De suferințele de la Pilat?
Batjocura la stâlpul infamiei,
Cum L-au bătut, au râs și L-au scuipat?

Pământ bătrân, cu pârâiașe line,
Cu ape limpezi, clare, de izvor!
O picătură de-ar fi fost să stingă
Din setea jarului dogoritor!

N-ai tresărit când Isus de pe cruce
Striga, „Mi-e sete!” și setos murea?
În vreme ce Pilat Îl condamnase
Spălându-și mâinile în apa ta!

Nu, n-ai să taci! Tu știi așa de bine
Că spinii, cuiele ce L-au durut,
Și biciul, crucea, lancea și oțetul,
Cândva din tine toate s-au făcut.

Când numai spini vor fi pentru coroane,
Când codrii toți vor crește numai cruci,
Tot fierul când topi-se-va-n piroane,
Povara ta va fi prea grea s-o duci!

Nu, n-ai să taci! Căci bulgării pe drumuri,
Și pietrele, și bolovanii gri,
Se vor simți din bulgări de Golgotă,
Și vor sări atunci să strige ei!

Pământ, pământ, cu plămădeală tare
De suferințe și surâs tăcut,
În clipa Judecății de pe urmă
Tu vei fi martorul cel mai temut...

Toamna

O frunză alunecă lin,
Și altele-așteaptă să cadă,
Iar dulcele toamnei suspin,
Tăcut, pe-ndelete se-nnoadă.

Vâlcele umbrite de ploii
Și frunze ce cad, ne înseamnă
În fire, în viață, în noi,
Prea repede încă o toamnă!

Cu freamătul trist, pădurean,
Simțind ruginita maramă,
Din codru, ca-n an după an,
Ne cheamă un glas de aramă.

O clipă din viață — mister!
E toamna, așteaptă la geamuri;
Un trist și bogat mesager
Își poartă solia prin ramuri.

Pământul cu rodul bogat
Și vesel, umputu-ne-a țara,
Câmpiile ne-au încărcat
Mai mult decât plină coșara!

Și vântul ne-aduce din deal
Ecoul cântărilor line,
Când seara, coboară regal
Urmându-se carele pline.

Sămânța zvârlită-n pământ –
Nădejdea din primăvară –
Sporind însutit, ca un gând,
Adusu-ne-a pâine-n cămară.

Și-așa, legănându-și ușor
Povara cu fructe-n grădină
Ne-mbie cu soarele lor
O scumpă și dragă regină:

E toamna! Un timp pregătit
Anume să dai socoteală;
Ești vesel, bogat, de-ai muncit!
Ai stat doar? – Coșara ți-e goală!

Curând iată vine o zi,
O toamnă de grea judecată;
Când Domnul Isus va veni
Primi-vei blestem sau răsplată?

Prietene, oare-ai lucrat?
E toamna vieții aproape!
Vrei poate să fii întrebat:
„Acestea sunt roadele toate?”

Oh, frunză! De ce nu vorbești?
Căci frunza ce cade te-ndeamnă:
„Lucrează, căci poate trăiești
În viața ta ultima toamnă !”

Luminile zilei de mâine

Ce-ai scris
 cu mâna ta de mamă
În inima plâpândă
 a copilăşului din poală,
Nimic nu mai şterge,
 nu destramă!
Nici valu-ntristării,
 nici vremea uitării,
Ce-ai scris
 nu mai spală!

Ai pus viitorul
 pe fruntea de prunc,
Ca scrisul adânc
 ce-n piatră rămâne!
Cântările tale,
 şi zâmbetul sfânt,
Oftatul ușor,
 privirea-ți cu dor,
Se-adună si sînt:
 Luminile
 zilei de mâine!

Rugăciune la culcare

— pentru copii —

Mulțumesc, Doamne Isuse,
Pentru ziua ce-a trecut,
Pentru că-ai vegheat, și nimeni
Nici un rău nu ne-a făcut!

Mulțumesc pentru tăticu',
Pentru dulce mama mea,
Pentru pâinea de la masă,
Pentru toată grija Ta!

Doamne Isuse, mă iartă
Dacă azi am supărat
Pe tăticu', pe mămica,
Dacă nu i-am ascultat.

Și Te rog pe Tine, Doamne,
Să mă ierți dacă-am fost rău
Să m-ajuti să fiu cuminte,
Eu să fiu copilul Tău!

Peste noaptea care vine
Lasă înger păzitor
Să vegheze lângă mine
Ca să dorm un somn ușor.

Și din zi în zi, O, Doamne,
Cu cât tot mai mare cresc,
Mă ajută și pe mine
Tot mai mult să Te iubesc!

Crăciunul

Noi n-am știut că-n noaptea-aceea rece,
La Betleem, în iesle, lângă boi,
Plângând ni se naștea în grajd un Rege,
Din cerul slavei coborât la noi.

Ni Te vestiseră demult bătrânii,
Și-n visul lor profeții Te-au văzut,
Te așteptau și robii și stăpânii,
Dar ai venit, și nu Te-am cunoscut.

De-atâtea ori, cu glasuri legănate,
Preoții ne citeau din sulul scris,
Și toți stăteam cu suflete furate
De dorul lui Iehova cel Promis.

Dar cine-ar fi putut atunci cunoaște
Că Tu, Mesia, așteptat din veac,
Vei coborî smerit și Te vei naște
Ca cel mai slab din oameni și sărac!

Credeam că ceru-n fulgere aprinse
Ne va orbi cu ochii Tăi de jar,
Când colo Tu Te naști pe paie-ntinse
La pâlpâirea unui felinar!

Palatele erau și-așa prea multe,
Puteai găsi în ele pat curat,
Dar ai lăsat ciobanii să-Ți asculte
Duiosul plâns, Copile minunat!

Tu, Creatorul lumilor de astre,
În paie, Doamne, să ajungi să stai?
Din tronul Tău, pe drumurile noastre,
Uitat, și nici măcar un pat să n-ai?

Dar azi, când casele sunt pline,
Când toți sătui trăiesc în bogății,
Se mai gândește cineva la Tine,
Copile sfânt, că iarăși ai să vii?

O, cum să nu! Isuse, ia privește:
Palatele Te-așteaptă luminos,
Și-mpodobită lumea pregătește
Și pentru Tine un Crăciun frumos.

Ți-au scos în frig, afară, lângă poartă,
Cumva pe-aicea iarăși de-ai să treci,
O iesle, ca să-mparți aceeași soartă,
În staul să Te naști, în paie reci!

Darurile noastre

Ne iartă, Doamne, Ți-am văzut
Și noi pe cer lucind
În zare steaua, și-am venit
Cu smirnă și argint.

Din văi de-ntunecime grea,
Pe drumuri de genune,
Am tot urcat conduși de ea,
Rostindu-Ți al Tău nume.

Ca Magii de demult Îți dăm
Și noi din tot ce-avem.
Tot ce-i mai bun, și ne-nchinăm
Ca ei în Betleem.

Prin fulgere s-a rupt pe drum
Cămașa-n zdrențe toată,
Și-n fulgere ne-am îmbrăcat
Nădejdea nesecată.

O punem azi la ieslea Ta,
Ca aurul din foc;
Te-am așteptat și Te-am dorit
Cu inimi de prooroc.

Săraci ca noi pe lume-s toți,
Avem acelaș aur,
Nădejdi din moși în strănepoți
Purtate în tezaur.

Eram pe căi de greu amar,
Dușmanul ne-a răpus,
De-acolo, din adânc, în dar,
Noi *lacrimi* Ți-am adus.

E smirna noastră, gustul ei
E-mbălsămat cu sânge,
În ea sunt anii noștri grei
Pe care nu-i vom plânge.

Mărgăritar mai prețios
În lume n-am găsit
Decît obrazul mângăios
De lacrimi stropit.

Atâtea nopți de veghe-am stat
Dorindu-Te aproape;
Și nopți la rând *am așteptat*
O stea lucind pe ape!

Tămâia noastră-n vremuri lungi
Vorbitu-ne-a de Tine;
Ți-o dăm în dar, să nu ne-alungi,
E plină cu suspine.

Ne iartă, Doamne, Ți-am văzut
Si noi pe cer lucind
În zare steaua, și-am venit
Cu smirnă și argint!

Aș fi dorit

Aș fi dorit să fiu o stea pe ceruri
Cu strălucirea mea să pot vedea
Ce mult a iubit Creatorul lumea,
Că și-a jertfit chiar Fiul pentru ea.

Iubirea Lui, minunea întrupării,
S-o spun în nopți senine tuturor,
Și toți, văzându-mi tremurul din slavă,
Să creadă-n milostivul Creator.

Ce mult aș fi dorit să fiu o strajă
A orelor târzii din Betleem,
Să fi putut vesti atunci salvarea
Întregului pământ de sub blestem!

Și veac de veac, din clopote de-aramă
Cu dangătul adânc și măsurat,
Să spun la toți că n-a fost o poveste,
Ci-ntr-adevăr, Hristos s-a întrupat!

Aș vrea să fi putut să fiu o rază
Ce-a luminat din jar la ieslea Sa,
Să fi văzut, smerit acolo-n fașe,
Pe Cel ce m-a creat din bezna grea.

De-atunci, pe rând din orișice făclie,
Să spun ursiților către mormânt,
Că-n orice licărire de lumină
E mărturia slavei pe pământ.

Răbdare

Răbdare în viață, răbdare,
Credință și iarăși răbdare!
Când sameni se cere credință,
Și restul e doar așteptare.

Ne-nfrânt în a ta stăruință,
Ca valul cel neobosit,
Așteaptă cu dor și credință,
Și nu te lăsa biruit!

Cununa vieții la urmă,
Cununa de glorii măreață,
O poartă acei ce-au zărit-o
Cu ochii răbdării în viață.

În liniște și în odihnă
Se naște sămânța de grâu,
În taină, senine ca roua,
Cresc florile lângă pârâu!

Deci piară ispita de grijuri
Și lasă necazul să treacă,
Așteaptă din neguri lumină,
Și apă din stânca cea seacă.

Răbdarea așteaptă lumina
Când nu se mai vede deloc;
Răbdarea dă aripi nădejzii,
Păstrează credința prin foc.

Răbdarea așteaptă și crede,
Răbdarea tăcută lucrează,
E dorul, nădejdea, credința,
Iubirea ce stă și veghează!

Așteaptă-L pe Domnul să vină,
Să-ți dea salvatorul răspuns,
Răbdare, căci mâna divină
Îți dă harul îndeajuns.

Tu nu poți lua Ierihonul, –
Și Domnul prea bine o știe –
Cetatea e bine-ntărită,
Iar tu ești desculț din pustie;

Tu dă-i doar ocolu-n tăcere,
De ziduri nu te-nfricoșă,
S-aștepți, e ce Domnul îți cere,
Și zidul curând va cădea!

Tu nu poți străbate pustia;
Nisipul, e jar de fierbinte,
Dar Domnul și-acolo-ți dă apă,
Și umbră din nor îți trimite.

Răbdând vei străbate cu bine
Prin valea adâncă și grea,
Căci Domnul de mână te ține,
Cu El biruinți vei avea.

Când nu poți da hrană bogată
Mulțimii din valea întregă,
Când n-ai decât cinci pâinișoare,
Și doi peștișori în desagă,

Adu-le la Domnul să facă
Minunea ce-i scrisă-n Scripturi,
Și toți vor avea să mănânce,
Vei strânge și fărâmituri!

Ai vrea să lovești filistenii,
Dar Domnul chiar azi nu te lasă;
Cu vuiet prin duzi înaintea
Vrea Domnul în față să iasă.

Ai vrea ca să pleci din Sarepta,
Iar Domnul îți spune s-aștepți;
Ascultă-L pe Domnul mai bine,
Căci vede cu ochi înțelepți.

Tu nu poți deschide înaltul,
Ca cerul să dea iarăși ploaie,
Să curgă șuvoiu-ndurării,
Pământul uscat să-l înmoaie;

Deci stai pe Carmel și așteaptă,
De ce vrei de jertfă să fugi?
Pân' norul de-o palmă se-arată
Rămâi și mai stăruie-n rugi!

Căci Domnul trimite răspunsul,
Frumos și la timp totdeauna,
El ia promisiunile Sale
Pe rând împlinind câte una!

El vede, cunoaște și-ascultă
Ecolul sublimei chemări,
Din ochii străjerului dornic
Ce cheamă lumina din zori!

Răbdare în viață, răbdare,
Credință și iarăși răbdare!
Când sameni se cere credință,
Și restul e doar așteptare!

Un an de har

Un an de har, de bucurii și de necezuri,
Își duce ultimii săi pași cu noi,
Și sărutarea-i de adio pe obrazuri,
Spre ce-am făcut, ne-ndeamnă să privim 'napoi.

Un an de mare, nesfirșită îndurare
Își pune telegarii iar la drum
Și-n urma lui rămânem pe cărare
Înlănțuiți și noi salutului străbun.

Lăsați acum aducerile-aminte
Să copleșească ceasul lui târziu,
Și-n inimi să găsim cuvinte sfinte
De mulțumire Dumnezeului Cel viu!

... Prieteni dragi, trăit-am împreună
Duiioase și nespuse bucurii;
Cântări și cer senin și voie bună
Le-am pus în inimile noastre de copii.

Ne-om aminti mereu cum împreună,
Cântând mergeam pe drumul însořit,
Și bucuroși, ținându-ne de mână,
Visam spre Canaanul cel slăvit.

Ca pietre presărate pe cărare
Atâtea binecuvântări noi am gustat,
Și cu Isus, Păstorul nostru mare,
Spre Țara cea de sus am tot urcat.

Cumplit însă trăirăm împreună
Și zile grele, aspre, de necaz...
Când uraganul urii din furtună
Câinos izbea neostenit al nost' obraz.

Când spulberată-n vînt și depărtare
Speranța-a noastră soră, se pierdea,
Când jalnic, întunericul cel mare,
Pe drumul nostru singuratic lung creștea!

Atunci, prin lacrimi am văzut prin ceață
Un chip frumos, ca soarele senin,
Ce limpezea în noi dorul de viață:
Venea Isus pe valuri, către noi, blajin!

Zâmbind ne-a luat pe braț cu mâna-i caldă
Și sus ne-a arătat un colț de cer,
Puteau atuncea lumi întregi să cadă,
Din slabi, fricoși și sperați, făcutu-ne-a de fier!

Atunci puteau să calce-nfricoșate
Pe noi, descătușatele furtuni,
Isuse drag, pe frunte, nepătate,
Ne-ai pus cu spini, și flori – petale de cununi.

În vremile ce-n urmă ne vor scurge,
Cu drag de vremile de-acum ne-om aminti,
Până când ultimele clipe ne vor smulge
Din tot ce-am fost și ce-am făcut, spre ce vom fi!

Cărarea noastră, tot mai sus în zare
Spre Soarele Isus va tot urca,
Până când va veni și clipa mare
Să stăm cu El, să-L preamărim în slava Sa.

Încă puțin! Încă puțină vreme,
Și iată: Cel ce vine – va veni!
Cân spini s-or preface-n diademe,
Din veșnicii în nesfîrșite veșnicii!

Oare suntem gata?

Oare suntem gata, Doamne,
Azi când iar ne chemi să fim
Ucenici la-nsămânțare,
Lucrători în câmpul mare,
Cu credință să trudim?

Oare suntem gata, Doamne,
Când ne chemi să Te urmăm
Fără traistă, fără pungă,
Pe cărarea grea și lungă,
Dragostea s-o arătăm?

Oare suntem gata, Doamne,
Când talanții ni i-ai dat,
Să nu-i ținem strânși în glie,
Ci a Ta Împărăție
S-o vestim în lung și-n lat?

Oare suntem gata, Doamne,
Prin întunecoase văi
Să-nfruntăm orice cu Tine,
Să pășim fără rușine
Rând în rând cu sfinții Tăi?

Oare suntem gata, Doamne,
Nu la aur să privim,
Ci bogați în umilință,
Tari doar în a Ta credință,
Să luptăm și să iubim?

Oare suntem gata, Doamne,
Printre lacrimi pe pământ,
Când avem sub sarcini grele
Un cer negru, fără stele,
Să ne bucurăm cântînd?

Oare suntem gata, Doamne,
Să purtăm pe umeri cruci,
Fără munnur, fără spaimă,
Fără gând deșert la faimă,
Să-Ți urmăm unde ne duci?

Oare suntem gata, Doamne,
Golgota și noi s-avem?
Din mormânturi de durere
Să primim a Ta putere
Și cu Tine să-nviem?

În Clipele Tăcerii

În clipele tăcerii
Pe la căderea serii,
Când luptele sfârșite
Se sting pe negândite,
Mă-aplec îngenunchiat,
În rugă proșternat;
Când lacrimi se ivesc
Și visuri limpezesc,
Iar sufletul așteaptă
O clipă înțeleaptă
De sfântă adiere
Și dulce mângăiere;
Atunci, într-un târziu,
Din lumi ce-abia le știu,
Mă-nvăluie un vis
Frumos de Paradis!
Și văd cu mintea trează
Cum Ceru-mi luminează
În zarea-ndepărtată,
Pe raza minunată,
O Țară ca-n povești,
Ce-n lume nu găsești,
Strălucitor palat,
Tezaur adorat!
Mi se deschide-n față
Mai sfântă, mai măreață,

Ca-n orișice visare
A Cerului splendoare;
Și vorbe n-am găsit,
Nici cântec iscusit
Să spună dorul drag
De lângă-al slavei prag.
Mă pierd în strălucire
Cu sfinții în unire,
Iar timpul mi se pare
Hotare nu mai are;
Să cânt, să zburd aș vrea,
Să zbor din stea în stea,
Plimbându-mă mereu
La pas cu Dumnezeu!
Oh, clipe preasfințite,
Oh, clipe negrăite!
Aș vrea să nu mai zboare,
Mereu să mă-mpresoare . . .

Târziu, când mă trezesc,
Deja zorii mijesc;
Mă văd îngenunchiat,
În lacrimi proștemat!

CUPRINS

Acasă	37
Ai fost cu noi	5
Aș fi dorit	85
Baraba.....	60
Beșțar	43
Cei trei	15
Chemare	32
Coboară-n cete	65
Copii, opriți-vă!	54
Crăciunul	81
Dacă ne dai	27
Darurile noastre	83
De la vecinul din iad	35
Dorul dorurilor mele	11
Floriile	57
Isuse scump	46
Iubire, doar iubire	67
Închinare	3
În clipele tăcerii	93
Lacrimi	22
La tronul îndurării.....	33
Luminile zilei de mâine	79
Mângăierea Ta	40
Ne-ai învățat iubirea	30
Nemurire.....	41
Nu număra când.....	49

Oare suntem gata?	91
O, buni Samariteni	51
Pământ, Pământ	75
Pentru Numele Tău	7
Răbdare	86
Răspunsul	53
Rugăciune	29
Rugăciune la culcare	80
Semănătorul	4
Suntem pădurea	47
Străinul	19
Te-ai întrebat	69
Timpul	24
Toamna	77
Trezire	72
Un an de har	89